

கன்னியா தானம்

ராணி சீதரன்

செயுடன்

மெம்பெர்ஸ் மெம்பர்ஸ்
செயுடன்

ரணி சீதரன்
19/10/2002

கன்னியாதானம்

சிறுகதைத் தொகுதி

க. பரணீதரன்
ஆசிரியர் "ஜீவந்த"
கலைஞர்
அல்வாப.
கென்னை

ரணி சீதரன்

kanniyaathanam

Rani Seetharan

நூலின் பெயர் : கன்னியாதானம்

வகை : சிறுகதைத் தொகுப்பு

ஆசிரியர் : ராணி சீதரன்

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு : யது வெளியீடு - 2001

தொலைபேசி : 026 21548

முதற் பதிப்பு : 05. 05. 2001

எழுத்தமைப்பு : செ. சீதரன்

அச்சுப் பதிவு : பேஜ் செட்டர்ஸ்
113, ஜிந்துப்பிட்டி வீதி.
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி : 074 - 610391

I. S. B. N. : 955 - 97102 - 1 - 4

பக்கம் : viii + 88

விலை : 100 ரூபாய்

என் முன்னேற்றத்தின் ஒவ்வொரு படிகளிலும்
ஒளி கொடுத்துச் சுடரும் எனது அன்பு அம்மா
சி. கமலாம்பிகையின் 62 ஆவது பிறந்தநாள்
(29. 09. 2001) நினைவாக இந்நூல்
வெளிவருகிறது.

உள்ளே.....

முன்னுரையாய்

அணிந்துரை

1. உள்ளத்தின் கதவுகள்	01
2. பாவங்களே சாபங்களாய்	10
3. ஒரு ஏழுத்தாளனின் பயணம்	21
4. பிறந்த மண்	32
5. கொடை	40
6. பேதையே போதியோ?	50
7. மீண்டும் நளாயினி	55
8. அவளுக்குத் தான் தெரியும்	67
9. கன்னியாதானம்	74

முன்னுரையாம்

சின்னச் சின்ன வசனங்கள், சிக்கலற்ற நடை. புதிய தலைமுறைப் பெண் பிரமாக்கள் வரிசையில் பெண் பிரமாக்கள் வரிசையில் கடந்த ஆண்டில் 'மாங்கல்யம் தந்து நீயே' என்ற கன்னி முயற்சி மூலம் தன்னை இனங்காட்ட முனைந்துள்ளார் ராணி சீதரன். போர்ப் பிரதேச நிகழ்வுகளை, அதர்மங்களை, அப்பிரதேச மக்களது கொந்தளிப்பு நிறைந்த வாழ்வியலைச் சித்தரிப்பதில் ஆரம்பமாகும் இவரது புனைகதைப் பரப்பின் மையம் பெண்கள் மீது கட்டவிழ்க்கப்படும் அக்கிரமங்கள், அநீதிகள் வரை விரிவடைகின்றது. நுண்ணியதாக அவதானித்து, பகுப்பாய்ந்து எழுதும் ஆற்றல் கொண்ட ராணி சீதரன் படைப்புலகின் தேவைபற்றிய பிரக்ஞைக்கு உட்பட்டு எழுதும்போது ஆளுமை மிக்க ஒரு எழுத்தாளராகும் வாய்ப்பு நிறையவே உண்டு.

புலோலியூர் இரத்தினவேலோன்.

தினக்குரல். 16. 07. 2000.

எழுத்தாளர் ஆசிரியையான படியால், ஒரு ஆசிரியையின் பார்வையில் மாணவ மாணவிகள் சமூகம், சக ஆசிரியர்கள் என்று தொடர்கிறது. கற்பித்தல் தொழிலில் இருப்பவர்கள் மற்றவர்களைக் கூர்ந்து கவனிப்பது இயல்பானது. அதனது வெளிப்பாடே 'மாங்கல்யம் தந்து நீயே' சிறுகதைத் தொகுதி.

அபூறாபைல் 'நேயம்'

ராணி சீதரனின் 'மாங்கல்யம் தந்துநீயே' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் அனைத்தையும் ஒரே முச்சில் வாசித்து முடித்தேன். ஆசிரியருக்குக் கைவந்த கலையாக உள்ள கதை செல்லும் முறைமை, சிறந்த மொழிநடை, வாசகர்களைக் கதைகளுடன் ஒன்றிப்போக வைத்து விடுகிறது. இன்று பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் பலவற்றை நெஞ்சைத் தொடும் வகையில் கதையாக்கித் தந்துள்ள ராணி சீதரனுக்கு ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர் வரிசையில் முன்னணியில் ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. பணி தொடர வாழ்த்துக்கள்.

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் (பிரதம ஆசிரியர்.)

ராணி சீதரன் எழுதியது 'மீண்டும் நளாயினி'. அவனுக்கு உறுதி குறைந்த மனம். தனது மனைவியின் தோழிமேல் அவனுக்கு ஏற்பட்ட சலனம், அந்த மனதிலே புகுந்து குளப்படி பண்ணுகிறது. இந்தச் சபல வீச்சினால் அவளது மனதிலும் சலனம். இவற்றுக்கிடையே அவனது மனைவி நளாயினி இவற்றை அறிந்தும் அறியாதவள்போல நிம்மதியாக இருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணைத் தனது கணவனது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்திற்காக அழைக்கிறாள்..... இந்தக் கதையின் முடிவிலே ஒரு சவுக்கடி இருக்கிறது! அதுதான் முக்கியம். அதிர்ச்சி தரும் கதை. கலைத்துவ முதிர்ச்சி புலப்படும் கதை. இதில் உள்ள அர்த்தத்தின் ஆழமும், உணர்வுகளின் பாய்ச்சலும், சித்தரிப்பின் சீர்மையும் நயக்கத் தக்கவை. 'மீண்டும் நளாயினி' இலக்கியத் தரத்தில் மேம்பட்டு நிற்கிறது.

வ. இராசையா. 'விபவி.'

செய்திமடல். ஒக்டோபர்.

ராணி சீதரனின் 'மாங்கல்யம் தந்துநீயே' திருமலையில் பெண்களது பிரச்சனைகளை முதன்மைப்படுத்தி வெளியாகும் முதல் சிறுகதைத் தொகுதி எனலாம். இனப்பிரச்சனையின் விளைவுகளையும் ஆசிரியர் ஆங்காங்கே கோடிட்டுக் காட்டத் தவறவில்லை. கதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரப் படைப்புக்களும், நிகழ்வு சித்திரிப்புகளும் உயிர்த்துடிப்பாக அமைந்திருப்பது ஆசிரியரின் சிறுகதைப்புனைவுத் திறமைக்குச் சான்று பகர்வதாக அமைகின்றது. பெண்களது பிரச்சனைகளை அனுதாபத்தோடு நோக்கும் இவரது கதைகள் பெண்ணிய இலக்கியத்தில் ஓர் நம்பிக்கைச் சுடர் எனலாம்.

திருமலை யதீந்திரா.

வீரகேசரி 07. 07. 2000.

நீங்கள் ஆசிரியர் என்பதால் தான் ஆசிரியர் என்ற பாத்திரத்தைப் பற்றிக் கூடுதலாக எழுதியுள்ளீர்கள் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. 'மரணித்தும் வாழும் மனிதம்' என்ற கதையின் சம்பவத்தைக் கண்ணால் கண்டு காதால் கேட்டுள்ளேன்.

நா. குகந்திளி.

பிரதான வீதி.

செட்டிபாளையம்.

அணிந்துரை

தமிழில் இலக்கியத் துறையில் அதாவது படைப்பிலக்கியத் துறையில் ஈடுபடும் பெண்களின் தொகை மிகவும் குறைவு. அப்படி ஈடுபடும் பெண்களின் ஆரம்பகால ஈடுபாடுகளையும் ஆண்கள் 'குசினி' எழுத்தாளர்கள் என்று நையாண்டி செய்தமையும் உண்டு. அதையும் மீறிப் பெண் தானே தன் நிலை நின்று தமது பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் முகமாக எழுதுதல் என்பது, சிறுகதைத் துறையில் ஈழத்தில் பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளையுடன் தான் தொடங்குகின்றது. ஏனைய சில பெண் எழுத்தாளர்கள், பெண்களுக்காக ஆண்கள் என்ன எழுதுகிறார்களோ அதன் பிரதியெடுப்பான எழுத்துக்களையே வெளிக்கொணர்ந்தார்கள். பவானிக்குப் பின்னர் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், தாமரைச் செல்வி, அண்மைக் காலமாக வன்னி, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்புப் பிரதேசங்களிலிருந்து எழுதும் இளம் படைப்பாளிகளையும் குறிப்பிடவேண்டும். மேற்கண்ட வரிசையில், திருகோணமலைப் பிரதேசத்திலிருந்து எழுதிவரும் ராணி சீதரன் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். ஏற்கனவே திருகோணமலையில் அறியப்பெற்ற ந. பாலேஸ்வரியோடு தவிர்க்க முடியாத வகையில் ராணி சீதரனை ஒப்பிட்டால், இரு வேறு உலகங்களை நாம் அடையாளம் காணலாம். பெண் என்பவள் இப்படி இப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற மரபார்ந்த, கற்பனையார்ந்த குண அம்சங்களின் வடிவத்திற்குட்படுத்திப் பார்த்த உலகம் முன்னவருடையது. ஆனால் யதார்த்தத்தில் பெண் என்பவள் சந்திக்கும் பிரச்சனைகளை, அவை பெண்களுக்கு ஏற்படுத்திய காயங்களோடு காட்டும் உலகம் பின்னவருடையது. தமிழகத்தின் லஷ்மி, இந்துமதி என்ற வகையின் பிரதிநிதி பாலேஸ்வரி என்றால், அம்பை போன்றவர்களின் பிரதிநிதி ராணி சீதரன் எனலாம்.

மேலே குறித்த ஒப்பீடுகளில், லஷ்மீகள் இந்துமதிகள் தாராளமாகத் தோன்றவே செய்கின்றார்கள். அங்குள்ள 'சின்னத் திரைகளின்' தொடர்களுக்கு ஏற்ற விதத்தில் கதை புனைகின்றனர். ஆனால், இங்கே லஷ்மீக்கள், இந்துமதிகள் இல்லை. ஏனெனில் ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இருந்து வந்த பார்வையின் கதை என்று எடுத்த எடுப்பில் சொல்லிவிட்டாலும், யதார்த்தத்தில் இங்கு பெண்கள் சந்திக்கும், பெண்களுக்கு நிகழும் (அதாவது தமிழ்ப் பெண்களுக்கு) பிரச்சனைகள் பெரும்பாலும் யுத்த நிகழ்வுகளின் காரணமாக எழுபவை என்பதால் யதார்த்தத் தளத்தை

மீறிய கற்பனாவாத (கற்புவாத) உலகில் சஞ்சரிக்கும் படைப்புக்களைத் தர முடிவதில்லை என்பதே கூடப் பொருந்தும். ஆனால் கற்பனாலோகத்தில் சஞ்சரித்த பாலேஸ்வரி போன்றவர்களால் இன்றைய காலத்தில் எழுத முடிவதில்லை. அந்த வகையில் அவர்களது மௌனமும் யதார்த்த தளத்தின் நிலையுணர்ந்து வாயடைத்துப் போன மௌனம்தான். ராணி சீதரன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் அந்த மௌனத்திலிருந்து தான் புதிய குரலெழுப்பிகளாக வெளிவருகிறார்கள். ஆனால் யுத்த காலத்து அவல வாழ்வு என்பது இல்லையென்றால் ராணி சீதரன் இன்னொரு பாலேஸ்வரியாக மாறியிருக்கும் அபத்தம் நேர்ந்திருக்கும். அவ்வாறு நேரதிருப்பதற்கு நாம் யாருக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும் என்று தெரியவில்லை. ஆயினும் யதார்த்தத்தை உணர்ந்து எழுத்துத் துறையில் தானாக ஈடுபட்டமைக்காக ராணி சீதரனுக்கு நன்றி சொல்லத்தான் வேண்டும்.

ஏற்கனவே இவர் 'மாங்கல்யம் தந்து நீயே' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டவராயினும் அந்தத் தொகுப்பு எனக்குத் திருப்தி தந்த ஒன்றல்ல. ஆயினும், அதுசம்பந்தமான தெளிந்தவொரு முடிவு எனக்கு இருந்தது. பெண்ணிலை குறித்த திட்டவட்டமான பார்வை வளர்ச்சியை அது பிரதிபலிக்கவில்லை. பெண்ணை வீணாகச் சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்கும் ஆண்கள் பற்றிய பார்வையின் ஒரு அலசலாக ஆங்கில மரபார்ந்த பிடிப்புக்களினின்றும் விலகிநின்று பார்க்கத் தயாரற்ற ஒரு ஈடாட்டமும் தான் அதில் பெரிதாகப் புலப்பட்டது.

ஆயினும் அதன்பின் இவர் எழுதிய இப்போதைய கதைகள் அவற்றில் இயல்பான சிரத்தை செலுத்துவதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. தமக்கே உரித்தான பார்வை விசாலத்தை அகலிக்கும் முயற்சி ஆங்காங்கு இழையோடுகிறது. அந்த வகையிலே 'கன்னியாதானம்' என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைகளில் சிலவற்றை வாசிக்கும்போது ஒரு தாக்கத்தை உணர முடிகிறது. அந்தவகையில் மீண்டும் 'நளாயினி', 'பிறந்த மண்' போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். எனவே ராணி சீதரனின் படைப்புலகம் இனி ஆழமான தேடல் உலகமாக எழவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தோடும் ஆர்வத்தோடும் அவரது புதிய வருகையைக் காத்து நிற்கிறேன்.

திருகோணமலை.

சு. வில்வரத்தினம்.

07. 03. 2001.

உள்ளத்தின் கதவுகள்

புரண்டு புரண்டு படுத்தும் நித்திரை கண்களைத் தழுவ மறுக்கிறது. நடு இரவின் நிசப்தத்திலே, சிந்தனைகள் தொடர்ந்து துரத்த, தூக்கத்தைத் தொலைத்துவிட்டு இப்படி எத்தனை இரவுகள் சுடலை ஞானம் பெற்றவள்போல தீர்க்கமான முடிவுகளை எடுத்துவிட்டு விடியலிலே அவற்றையெல்லாம் வாபஸ் பெற்றவளாக இயங்கிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறாள் நர்மதா. லொக்! லொக்!! என்று எங்கோ மழைத்துளி விழுந்த சத்தம் கேட்டுப் பிள்ளைகளைப் பார்த்தாள். 'கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி காலது கொண்டு மேலது தழுவி.....' எப்பொழுதோ படித்த பாடல் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கலைந்திருந்த போர்வையால் பிள்ளைகளை மூடிவிடுகிறாள். அந்த அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டு தாளம் தப்பாத பாடலைப்போல வெளிவந்த கணவனின் குறட்டை ஒலி அவளின் செவித் துவாரத்தினூடாகப் புகுந்து நெஞ்சில் விழுந்த அடியாக வலித்தது.

பத்து வருடத் தாம்பத்திய வாழ்வில் அன்பையோ, ஆதரவையோ, அணைப்பையோ அவனிடமிருந்து அவள் பெற்றிருக்கவில்லை. எதிர்பார்ப்புகள் ஏக்கங்களாகி, அவற்றையும் தனக்குள் ஜீரணித்தவளாக இயங்கிக்கொள்ளப் பழகிக்கொண்டாள்.

நர்மதா முன்பெல்லாம் ஏதாவது ஒரு நிகழ்வில் பங்கு பற்றுவதென்றால் உடனே தலை முழுகி, புதுச்சீலை வாங்கி, தனது அலங்காரத்தைப்பற்றியே கற்பனை செய்து, இனம்புரியாத உற்சாகத்தில் மிதப்பாள்.

“நம்மி ! கலியாணம் செய்தாலும் இப்பிடியெல்லாம் வெளிக்கிடுவியோ?”

“ஓம், வெளிக்கிடாமல் இருப்பதற்கே கலியாணம் செய்வது? நான் எப்பவும் இப்படியேதான் இருப்பன். இதுதான் நர்மதா. ஒரு மாற்றமும் இருக்காது.”

அவள் தனது தோழிகளிற்கு உறுதியளித்த மாதிரி வாழ்வதற்கு முடியாமல் போனது உண்மைதான். திருமணம் செய்த புதிதில் அவளுடைய நெருங்கிய நண்பி வீட்டுக்கு நர்மதா கணவனுடன் போயிருந்தாள்.

“இந்தியாவில இருந்து சீலையள் வந்திருக்கு. விரும்பினதை எடுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துவிடும்படி எனக்குத் தெரிந்தவை அனுப்பியிருக்கினம். நர்மதா உனக்கு வேண்டுமெண்டால் எடு. பிறகு காசைக் குடுக்கலாம்”.

சினேகிதி தனக்கு விரும்பியதையெல்லாம் தெரிந்து எடுத்திருந்தாள். அழகிய பச்சை நிறத்தில் மஜந்தாக் கரையுடன் பாரமில்லாத அந்தக் காஞ்சிபுரம் சீலை நர்மதாவிற்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆசையுடன் அதை எடுத்துத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து விட்டுக் கணவனின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினாள். அவனிடமிருந்து ஒரு புன்னகை வெளிவந்தது. நர்மதா அதனைச் சம்மதமாக நினைத்துக் காசை அனுப்புவதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தாள். வழி முழுவதும் சீலையைப்பற்றிய நினைவு. சின்னப்பிள்ளை விளையாட்டுச் சாமானை வாங்கிவரும் போது மனப்பொறுமை இல்லாமல் வழிமுழுவதும் அதனையே பார்த்துக் கொண்டு வருவதுபோல நர்மதாவும் சிந்தனை முழுவதையும் சீலையிலே பதித்திருந்தாள். மெல்லச் சீலையை வெளியிலே எடுத்துத் தடவிப் பார்த்து, திரும்பவும் உள்ளே வைத்து கற்பனையில் அதனை உடுத்தினால் எப்படியிருக்கும் என்ற

நினைப்பில் இலயித்துப் போனவள். கணவனின் மௌனத்தைப் பற்றியும் அவன் பக்கத்தில் வருகிறானே என்ற எண்ணமும் இல்லாமல் சேலைப் பைத்தியமாய் தான் மாறியதையும் எண்ணி வெட்கமடைந்தவளாக,

“இந்தச் சீலை கடையிலை யெண்டால் விலை கூடவரும். கொண்டு வந்தவயிட்ட என்ற படியால் மலிவாய்க் கிடைச்சிருக்கு. சம்பளத்தோட இரண்டாயிரத்தையும் கொடுப்பம்”

கணவனிடமிருந்து எதுவித பதிலும் இல்லை!.

“ஏன் பேசாமல் வாறியள்?”

“நான் என்னத்தப் பேச ? நீர் உம்முடைய எண்ணப்படி நடவும்.”

அவனிடமிருந்து இப்படியொரு பதிலை எதிர்பார்க்காத நர்மதாவின் உள்ளம்தொட்டாற் சுருங்கியின் இலையாகச் சோர்ந்து போனது.

“நான் சீலை வாங்கினது விருப்பமில்லையே?”

“விருப்பம் விருப்பமில்லையென்று என்ன இருக்கு? அதற்கு எங்கட வருமானமும் இடம் கொடுக்க வேணுமே? ஆறாயிரம் சம்பளம் எடுத்து இரண்டாயிரத்தை சீலைக்குக் கொடுத்துவிட்டு சாப்பிடுவது, வீட்டு வாடகை கொடுப்பது எப்படி? வருமானத்தை அறிந்து செலவு செய்தால் தான் கையில் மிச்சம் பிடித்து முன்னேறலாம்.”

கணவனின் முகத்தை நர்மதா பார்த்தபோது அவன் கண்கள் எங்கோ தொலை தூரத்தை வெறித்துப் பார்த்தது. வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் ஊசிமுனையாக உள்ளத்தைக் குத்தியது.

“சரி இப்படியான வேலைகள் இனிமேல் இதுதான் கடைசியும் முதலுமாக இருக்கட்டும்.”

‘ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது நாள்’ மொத்தமாக தொண்ணூறு நாள் கூடக் கழியமுதல் இவருக்கு அப்படியொரு உணர்வேயில்லாமல் போய் விட்டதோ? ஒப்பந்தக்காரனின் காலக்கெடு முடிந்துவிட்டதுபோல அவனும் தனக்கு ஒரு எல்லை விதித்திருக்கவேண்டும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கணவனின் சுய ரூபம் வெளிப்படத் தொடங்கியது. வேலைவிட்டு வரும் போதெல்லாம் சாராய மணம் ‘குப்’ பென்று முகத்திலடிக்க.

“நர்மதா !”

என்று தூரத்தில் வரும்போதே சத்தமிட்டுக்கொண்டு வருவான். அவள் வெருண்டு கொண்டே பக்கத்தில் நிற்கும் போது சில வேளைகளில் மூச்சை வெளிவிடாது தனக்குள் உள்ளெடுத்துக் கொண்டும் நிற்பதுண்டு. புகை வளையங்களை அவள் முகத்தில் ஊதிக்கொண்டே,

“மீனரின் சம்பல் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு வா. கிழங்கும் பொரி”.

அவனிடமிருந்து வரும் கட்டளைகளையெல்லாம் குறிப்பறிந்த வேலைக்காரனைப்போல பக்குவமாகச் செய்துவிட்டு கண்முன்னே தெரியும்படியாக நின்றன்கொண்டே இருப்பாள். இவையெல்லாம் பழகிப் போனாலும், அவனுக்குத் தினமும் குடிக்கக் கொடுக்கும் காசைவிட, குடும்பச் செலவிற்கும் படிப்புச் செலவிற்கும் தேவைப்படும் பணத்தைச் சமாளிக்க முடியாது திண்டாடுவதுதான் அவளால் சகிக்க முடியாமல் இருந்தது. தன்னை ஓட்டுக்குள் புகுத்தி அடைக்கலம் தேடும் நத்தையைப் போல உணர்வுகளை அடக்கி ஊமையாக வாழ்வதும், குடும்பச் சுமைக்குள்ளே நர்மதா புதைந்து போனதும் புதுமைதான்.

“அம்மா ! நீங்கள் பேசாமல் இருக்கிறதால்தான் அப்பா இப்படி நடக்கிறார். கொஞ்சம் சொல்லுங்கோவன்”.

அவளின் ஆற்றாமையைப் பிள்ளைகள் சுட்டிக்காட்டும்போது ஏற்படும் உந்துதலினால் அவள் வாய்திறந்தால், அடியும் உதையும்தான் பரிசாகக் கிடைக்கும்.

அந்த இருட்டிலும் கையைத் தடவிப் பார்த்தாள். வீங்கித் தழும்பாய் இருந்த இடம் மெது மெதுவென..... அனலாய் கொதித்தது. அதைவிட உலையில் வெந்து கொண்டிருக்கும் அரிசியைப் போல உள்ளம் பட்ட பாடு அவளுக்குத்தான் தெரியும்.

“அம்மா இந்தச் சீலை உங்களுக்கு நல்ல வடிவாய் இருக்கு சித்தப்பா வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்தது என்னம்மா?”

கலியாண வீட்டில் இருந்து வந்து சீலையைக் கழற்றப் போனவள் கண்ணாடியைத் தூக்கிப் பிடித்து உடம்பைக் கண்ணாடிக்குள் புகுத்துவதற்காக அப்படியும் இப்படியுமாகத் திரும்பி அழகு பார்த்தாள் நர்மதா. அப்பொழுதுதான் வேலையால் வந்த கணவன்,

“ஓ! அவன் பார்த்தீபனுக்கும் அறைக்குள்ள கூட்டிப்போய் இப்படித்தான் அழகு காட்டினவவாக்கும்.”

நிலைகுலைந்துபோன நர்மதா அவனின் ‘சேர்ட்’ ‘கொல்’ரைப் பிடித்துக் கொண்டு,

“என்ன சொல்கிறாய்?”

பெண்புலியாக அவள் நின்ற நிலையினைப் பார்த்துச் சற்று அதிர்ந்தவன், தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு அவளைப் பந்தாடினான். நல்ல அடி. மூக்கிலிருந்து வடிந்த இரத்தம் வாய்வழியாக ஓடியபோது,

‘ஐயோ! அம்மா!!’ என்று பிள்ளைகள் அழுத்தினால் தனது தாக்குதலை நிறுத்தினான்.

நர்மதாவின் தங்கையின் கணவன் பார்த்தீபன் வெளி நாட்டில் இருந்து அவளது வீட்டிற்கு வந்தபோது, சாப்பிடும்படி நர்மதா கட்டாயப் படுத்தினாள். அவன் சாப்பிட்ட பின்பு கோப்பையைக் கழுவுவதற்காக அவள் முன்னால் போக, பார்த்தீபனும் கை கழுவுவதற்காகப் பின்னாலே வந்தான்.

“அக்கா! நீங்கள் குடும்பத்தோட இங்க சந்தோசமாக இருக்கிறீர்கள். அங்கு இயந்திரமாக இயங்கினால் தான் உழைக்கலாம். அந்த விபத்தில் நான் செத்திருந்தால் என்ற குடும்பத்தின்ர நிலையை யோசித்துப் பாருங்க.”

தலையிலும் கன்னத்திலும் அடிபட்ட தழும்பை அவள் அனுதாபத்தோடு பார்த்தபோது, வேலையால் வந்த நர்மதாவின் கணவன்,

“என்ன பார்த்தீபன் வந்து கனநேரமோ?”

தான் அவனுடன் கதைத்ததில் சந்தேகம் கொண்டுதான் அப்படிக்கேட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்பதைக் கூட இப்பொழுதுதான் அவள் புரிந்து கொண்டாள். ஒரு ஆணுடன் பெண் கதைப்பது மூலமும் கற்புப் போய்விடும் என்று நினைக்கும் வகையில் அந்தரத்தில் கற்புத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே என நினைக்கும் கணவனை நினைக்க அவளிற்கு வேதனையாக இருந்தது.

இப்படியே இனிமேலும் நசுங்கிப் போகக்கூடாது இதற்கு ஒரு முடிவு கண்டே ஆகவேண்டும் என எண்ணினாள். கணவனின் முகத்தைப் பார்க்கவே வெறுப்பாக இருந்தது. தனது மனைவியை இன்னொருவருடன் சேர்த்துப் பார்க்கும் அளவிற்கு நாகரீகம் இல்லாதவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை என்று முடிவெடுத்தாள். நான்கு நாட்களாக அந்த நிகழ்வின் பிரதிபலிப்பு

மௌனத்தில் கரைந்தது.

“அம்மா..! அப்பாவில் ஒரு மாற்றம் கவனிச்சனீங்களே?”

“ஓம் அண்ணா! இப்ப அப்பா குடிக்கிறேல்ல. பூனை மாதிரித் திரியிறார். அதுதானே?”

முரளியின் கருத்தை ஆதரித்தான் வசந்.

“பழையகுருடி கதவைத் திறவடி என்று எல்லாம் நாலு நாளைக்குத்தான்.”

மனத்தின் துயரம் அவள் பேச்சில் வெளிப்பட்டது.

“நம்மி !”

கூப்பிட்டுக்கொண்டே கணவன் அறைக்குள்ளே போனான். அவளால் நம்ப முடியவில்லை. காதுக்குள் இன்பத்தேன் வந்து பாய்வது போன்ற உணர்வு. மனதில் வைராக்கியமாக இருந்த உறுதி கணப்பொழுதில் கரைந்து போன மாயம் அவளுக்குப் புரியவில்லை.

“அம்மா ! அப்பா கூப்பிடுகிறார் போங்கோவன்.”

பிள்ளைகள் பின்னால் நின்று தாயைத் தள்ளுகிறார்கள். போவதா? விடுவதா? என்ற தடுமாற்றம் அவளுக்கு. அதுவும் ஒருகணம்தான். தன்னை அறியாமலே அவனது அறை வாசலில் போய் நிற்கிறாள் நர்மதா. சுவரின் கீழ்ப்பகுதியிலிருந்து பாதை பிசகாது கொடிகட்டிப் போய்க்கொண்டிருந்த கடி ஏறும்பின் பயணத்தைப் பற்றிய சிந்தனை யில் அவள் மனம் லயித்திருந்தது. கண்களும் அந்த ஏறும்புகள் செல்லும் இடத்தினை வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தன.

“நம்மி பிள்ளையளோட வெளிக் கிடு. பின்னேரம் பள்ளிக்கூடத்தில கலை நிகழ்ச்சிகள் இருக்கு. நாங்களும பர்க்கப் போகலாம்.”

கணவன் தனது முகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னாலும், அவனை நேரடியாகப் பார்ப்பதற்கு அவளுக்கு என்னவோ போல இருந்தது. தான் போட்டிருந்த ‘சேர்ட்’டைக் கழற்றிக் கட்டிலில் ஏறிந்து விட்டு அவளின் கையைப் பிடித்துத் தன் அருகில் இருத்தினான். திருமணஞ் செய்து இத்தனை காலம் கடந்து..... இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்து வளர்ந்த பின்னர் அவளுக்கு என்னவோ போல இருந்தது. தழும்பு மாறிவிட்டாலும் அவனின் தழுவல்கள் இதமாக..... , ஏதோ இன்ப மயக்கமாக

நெருப்பில் பட்ட மெழுகாக அவள் உருகிப்போனபோது, கோபம் மர்மமாக மறைந்து போனது.

“நம்மி, இஞ்ச பாரன் கோவமே?”

அவளின் முகத்தைத் தன் முகத்துக்கு நேராகத் திருப்பினான். அந்த அப்பாவித்தனமான பார்வையும் அசட்டுத்தனமான சிரிப்பும் தான் பெண்ணின் மனத்தை இழக்க வைத்து விடுகிறதோ என நினைத்தவள், பொங்கிவந்த சிரிப்பைச் சிரமப்பட்டு அடக்க முயன்று தோற்றவளாய், வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறாள் நர்மதா.

ஒரு விழாவிலே பெண்ணொருத்தி தனது குடும்பத்தோடு பங்குபற்றும்போது, ஒரு திருப்தியும் மனநிறைவும் ஏற்படுவதுண்டு. தமிழ் இன்னியத்தோடு தமிழ் தாய் ஊர்வலமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட அந்த இறுதிநாள் இலக்கிய விழா நிகழ்வு, நர்மதாவுக்கும் இனம்புரியாத பரவச நிலையை ஏற்படுத்தியது. மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற விழாவிலே, காலையில் கருத்தரங்கும் மாலையில் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பெண் நிலை வாதச் சிந்தனையாளர்களின் கருத்தரங்கும், கலந்துரையாடலும் உனர்ச்சி பூர்வமான நிகழ்வாகக் காலையில் நடைபெற்றதையும், அதிலே தனது கணவனும்

□ □ □

921

வழியாவது புகழத்தே தனது கலியாணத்தினைப் பாராதிடுதலாக
 உயர்வப்படுதல் என்பதாகவெனத் திருவாய்மொழி நன்குணர்த்தியுள்ளதாம்.
 நான் சிவபெருமான் குருகுறி குருகுறியாகியும் வழுவுந் தவழுகி
 குருகுறியுந் தவழுகி நன்குணர்த்தியுள்ளதாம். நன்குணர்த்தியுள்ளதாம்.
 கருகர்ப்பெருகு சிவபெருமான் நன்கு, நன்குநன்குநன்கு, நன்கு
 புகழ்த்துமொழி நன்குநன்கு சிவபெருமான் கருகர்ப்பெருகு

பாவங்களே சாபங்களாய்

வரவேற்பறையை ஒழுங்குபடுத்தும் முயற்சியில் மும்முரமாக
 ஈடுபட்டிருந்தாள் மாதவியின் தாய். வருபவர்களுக்காக வாங்கி
 வைத்திருந்த கப்பல் வாழைப்பழமும் 'கேக்' பெட்டியும் சாப்பாட்டு
 மேசைமேல் இருந்தது. மாதவி தொலைக்காட்சியில் நாடகம்
 பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"மாதவி ! அவை வரப்போகினம். மேசையில்
 கிடக்கிறதகளை எடுத்துக் கொண்டுபோய் உள்ளே வைத்து
 விட்டு வெளிக்கிட்டு பிள்ளை."

"சும்மா இருங்கம்மா. எத்தனை தரம் வெளிக்கிட்டுப் போட்டன்
 ஒழுங்கு படுத்துறது, வெளிக்கிட்டுறது, வாறவை வடிவாய்ச்
 சாப்பிட்டுக் குடித்துப் போறது. இவைதான் ஒழுங்காய் நடக்குது."

"ஒரு கலியாணம் பொருத்த எத்தனையோ செருப்புத்
 தேயுமாம். உடனே எல்லாம் சரிவருதே? "

"எனக்கு ஒன்றென்ன ஒன்பது செருப்புத் தேஞ்சாலும்
 கலியாணம் சரி வராது. என்னை விடுங்கோ."

மாதவியின் அக்கா தங்கை எல்லோருமே கலியாணம்
 செய்து, குழந்தை குட்டிகளோடு குடியும் குடித்தனமுமாய்
 போய்விட்டார்கள்.

மாதவி மட்டும் பாவப்பட்ட ஜென்மம் மாதிரி எத்தனையோ கோயில் படிக்கட்டுக்கள் ஏறி இறங்கி, விரதம் தோஷ நிவர்த்தி நேர்த்தி என்று எவ்வளவோ செய்து அலுத்து விட்டாள். போன கிழமை தேசிக்காய் மாலை கட்டி அம்மனுக்குப் போட்டு விட்டு வந்த தாய்,

“மாதவி! ஐயர் சாமி வந்து உருவில் உனக்கு பலன் சொன்னவர்.”

“என்னவாம்?”

“உனக்குக் குற்றப்பட்ட மாப்பிள்ளை தானாம் சரிவரும்.”

“ஏதோ வாறநேரம் பார்ப்பம் பேசாமல் இருங்கோ.”

அவளே குற்றப்பட்டவள் என்று குத்திக்காட்டுவது போல சமுதாயம் பார்ப்பதினால் தானே பொருந்துவது போலவரும் கலியாணங்களும் தடைப்பட்டுப்போகின்றன. வீட்டிலே எல்லோரையும் விடப் பயந்த சுபாவமும் கூச்சமும் உள்ளவள் மாதவி. குளிக்கும் போதும் உடம்பில் இருந்து உடுப்பைக் கழற்ற மாட்டாள். ‘குமரியள் அங்காலும் இங்காலும் தெரியப் போடுறாளவை. நீ! முளைச்ச மூன்றிலை விட முதல் வெக்கப்பட்டுக் கொண்டு நிற்கிறாய்’ என்று தாய் முதுகில் இரண்டு அடி போட்டு சவர்க்காரம் போடும் போதும் நெஞ்சுக்குக் குறுக்கே இரண்டு கைகளையும் மறைப்புக் கட்டிக் கொண்டு நிற்பாள். உடுப்பு மாற்றும் போது எங்காவது மூலை முடக்குகளில் ஒளிந்துகொள்வாள். யாராவது ஓடிவந்து கீச்சங் காட்டினால் போதும், அவளின் அழகை அடங்க வெகு நேரம் பிடிக்கும் வீட்டில் உள்ளவர்கள் அவளுக்கு வைத்த பட்டப் பெயர் ‘வெருளி’. பருவம் அடைந்தபிறகு அவளின் அங்கங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் பொலிவும் மேலும் கூச்ச உணர்வைக் கூட்டியது.

இன மத பேதங்களை மறந்து வாழும் அவளது கிராமத்தில்

எல்லோரும் ஒற்றுமையோடு வாழ்ந்தாலும், ஏதாவது அசம்பாவிதம் நேர்ந்தால் பக்கத்தில் இருக்கும் 'சேர்ச்'சில் தமிழ்க் குடும்பங்கள் தஞ்சமடைந்து விடுவார்கள். அருட்தந்தை பீரிஸ் அந்தக் கிராமத்திலுள்ளவர்களிடம் மனக் கசப்புகளை ஏற்படுத்தாத வகையில் ஆதரவாகவும், ஆறுதலாகவும் இருந்தார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அன்றும் அப்படித்தான் சிறுபூசல் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். எல்லோரும் பதறியடித்துக்கொண்டு 'சேர்ச்'சிற்கு ஓடினார்கள். மாதவியின் தாய் தங்கை, பிள்ளைகள் என்று, முன்னால் ஓடியவர்களைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த மாதவியின் கால், தறித்துவிட்ட பூவரசம் கட்டையில் தட்டுப்பட, காலிலே போட்ட செருப்பு சுழன்று எங்கோ போய் விழுந்தது. அவளின் உள்ளங்காலில் வேலிக்குக் கட்டியிருந்த முள்ளுக்கம்பி 'நறுக' என்று ஏறியது. வேதனையில் துடி துடித்த மாதவி 'ஊ.....' என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டு குனிந்து கம்பியை இழுத்தபோது, அது காலுக்குள் பலமாகப் புதைந்து போயிருந்தது. தலையைச் சுற்றுவது போல இருக்க மெதுவாகக் காலை நீட்டி வைத்துக்கொண்டு அதனை அசைத்து எடுப்பதில் முயன்று கொண்டிருந்தாள். சன நடமாட்டம் இல்லாது வெறிச்சோடிப் போயிருந்த நிலைமையை உணர்ந்தவளாக மெதுவாக எழும்பிப் போவதற்கு ஆயத்தமான போது ஒரு முரட்டுக் கரம் அவளின் வாயைப் பொத்தியது. பருந்திடம் அகப்பட்ட கோழிக் குஞ்சைப் போல பயந்த மாதவி, திணறித் திரும்பிப் பார்த்தாள். இரண்டு கண்கள் மட்டும் வெளியிலே தெரியத் தலையில் தொப்பியுடன் முகத்தை மறைத்துக் கட்டியிருந்த அந்த முகமூடி மனிதனின் பார்வை எங்கோ பார்த்துப் பழக்கப்பட்டது போல இருந்தது. இதயம் ஓட்டப்பந்தய வீரனின் வேகத்தைப்போல 'திக்' 'திக்' எனத் துரித கதியில் அடித்துக் கொண்டிருந்ததை அவளால் கேட்க முடிந்தது.

மாதவியின் வீட்டிற்கும் 'சேர்ச்' சிற்கும் இடையில் இருந்த பெரிய வளவிற்குள் சிறு முள்ளு மரங்களும், நாயுருவி மரங்களும்

இலந்தை மரங்களோடு சேர்ந்து பந்தல் போட்டது மாதிரி அமைந்த அந்த அழகிய இடம் அவளுக்குப் பழக்கப்பட்டது தான்.

சின்ன வயதில், றிஸ்மா, பர்ஸான். சில்வா, முரளி எல்லோரும் சேர்ந்து ஒடிப் பிடித்து விளையாடியது, மஞ்சமுன்னாத் தடியில் பாவை செய்து கலியாணம் நடத்தியது, “பீப்பீ” “டும்டும்” என்று வாயால் ஒலித்துத் தேர்த் திருவிழா நடத்தியது எல்லாம் இயற்கை அரணாக அமைந்திருந்த அந்த வளவோடு இணைந்த பசுமையான நினைவுகளாக அவள் உள்ளத்தில் பதிந்து போய் இருந்தன.

குகைபோல படர்ந்திருந்த இலந்தை மரத்தினடியில் அவள் இழுத்துச் செல்லப்பட்டாள். நடக்கக் கூடாததொன்று நடக்கப் போகிறது என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. சிலவேளைகளில் சாதாரண நிலையைக் கடந்த அசாதாரணத்துணிச்சலும் தைரியமும் ஏற்படுகிறது என்பது உண்மையென நிரூபிப்பது போல, மாதவிக்கும் எங்கிருந்துதான் அத்தனை பலம் வந்ததோ தெரியாது. எட்டிப் பாய்ந்து அவனைத் தள்ளி விழுத்தி அந்த முகமுடியைக் கிழித்தபோது “நீயா....” என்று வீரிட்டுக் கத்தியபோது, அவளின் முகத்திலே பலமான ஒரு அறை விழுந்தது. உதட்டுப் பகுதியிலிருந்து இரத்தம் வடிந்து வாயில் பட்டபோது உப்பாகக் கசந்தது. கண்ணைச்சுற்றி பலநிற வளையங்களும் புள்ளிகளும் பறக்க அவள் சுயநினைவை இழந்தாள்.....

புழுதியில் புதைந்து கிடந்த இலந்தை முள் ஒன்று அவளது முதுகுப் பகுதியில் ஆழமாக ஏறியிருக்க வேண்டும். சில நிமிடங்கள் சொல்ல முடியாத அவஸ்தைகளுக்குள் அகப்பட்டு மூச்சுத் திணறி மறுபடியும் அவள் மயக்கமாகிக் கிடந்தாள். உடம்பு முழுவதையும் இலந்தை முள்ளால் கீறிக் காயப்படுத்தியது போன்ற வலியும் எரிச்சலும் சேரக் கிழித்துப் போட்ட நாராகக் கிடந்த மாதவிக்குத் தன்னை நினைக்க அசிங்கமாகவும், அருவருப்பாகவும் இருந்தது. எல்லாமே இழந்து போனதைப் போலவும், இனி ஏன் இருக்கவேண்டும் எனவும் அவளுக்குள் கேள்வி எழுந்தது. இரண்டு கைகளினாலும் கழுத்தை

பலமாக நெரித்துப் பார்த்தாள். அதையும் அவளால் செய்ய முடியவில்லை. உடம்பின் ஒவ்வொரு பொருத்துகளிலும் ஆணி வைத்து அடித்ததுபோல வலி. அவளிடமிருந்து மெதுவான முனகல் மட்டுமே வெளிப்பட்டது.

“இஞ்ச மாதவி !.....?”

அவளின் கோலத்தைப் பார்த்த தாய் பதற்றமும் அழுகையும் கலந்த அவசரத்தோடு,

“என்ர பிள்ளைக்கு என்ன?.... என்ன??”

அருகில் ஓடிவந்தபோது மாதவி கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

“ஐயோ! என்ர குமர்ப்பிள்ளை..... அலறிப்போவான் அநியாயப்படுவான் நல்லாய் இருக்கமாட்டான்.”

மண்ணைவாரி அள்ளிச் சிந்தி தலையிலும் முகத்திலும் தனக்குத் தானே அடித்து அழுகின்ற தாயை, அவளின் தகப்பன் கையால் சைகை செய்து,

“குமர் காரியம் ஊரைக் கூட்டாமல் ஆகிறதைப்பார்!”

என்ற போது தான் அதுவும் அவளுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும். கைத் தாங்கலாக மாதவியை வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு சென்றனர்.

“அக்கே ! பயவென்ட எப்பா மம வாகன அறங்கென்னம்.”

பியதாச சந்தர்ப்பம் அறிந்து செய்த உதவியினால் பதுளையில் இருக்கும் மாமனாரின் வீட்டுக்கு இரவோடு இரவாக

மாதவி இடமாற்றம் செய்யப்பட்டாள்.

மூன்று வருடங்களை முழுமையாகக் கழித்துவிட்டு ஊருக்கு வந்தபோது ஒவ்வொருவரது பார்வையும் அவளது அங்கங்களை அளவெடுப்பது போல அர்த்தம் பொதிந்த அசிங்கமான பார்வையால் அவளைச் சல்லடையாக்கி ,கண்ணெறிகளால் கற்பழிக்கப்படும் போது தன்னையும் சமூகத்தையும் நினைத்து நொந்து வருந்துவாள். பழி வாங்கப்பட்டவள் நானே அதை மறந்து வாழ முயற்சிக்கும் போது இவர்களுக்கு மட்டும் என்ன வந்தது? சீதையைக்கூட இதற்காகத்தான் இராமன் தீக்குளிக்க விட்டிருப்பானோ?

அந்த முகமூடிக்காரனை அவளால் காணவே முடியவில்லை. 'அவனைக் கண்டால் நான் ஒரு கொலைகாரியாக மாறுவேன்' என்ற விராக்கியம் அவளுள் வலுப் பெற்றிருந்தது. கடிக்க வரும் நாய்க்கு பயந்து ஓடும் போது தான் அது துரத்துகின்றது. திரும்பி நின்று எதிர்த்தால் அது வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடிவிடுகிறது. இந்தச் சமுதாயத்தின் வரட்டுக் கௌரவங்களிற்கு என் போன்ற பெண்கள் பலியாகக்கூடாது. அங்கவீனரே தந்துணிவோடு வாழ்க்கையில் முன்னேறத் துடிக்கும்போது நான் எதற்காக ஒதுங்க வேண்டும்? என்ற துணிவு அவளுள் பிறந்தது.

“மாதவி !... மாதவி !! அவங்க வாறாங்க நீ இன்னமும் அப்படியே இருக்கிறியே? எழும்பு பிள்ள.”

தாய் பம்பரமாய் சுழலுவதைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே போனாள் மாதவி.

“வாங்கோ ! வாங்கோ !!”

தாய் அகமும் முகமும் மலர வரவேற்பதில் மும்முரமாக இருந்தாள். 'ஒவ்வொரு தாயும் தன் பெண்ணை ஒருவனின் கையில்

ஒப்படைக்கும் வரை எத்தனை கட்டங்களைத் தாண்ட வேண்டி இருக்கிறது' என்று நினைத்துக் கொண்டு 'லக்ஸ்' நுரையை அள்ளி முகத்தில் தேய்த்த மாதவிக்கு மனதிலும் உடலிலும் ஒருவித உற்சாகம் ஏற்பட்டது.

வந்தவர்களுக்குக் கதையைக் கொடுத்துத் தனக்குத் தேவையான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதில் கண்ணாக இருந்த மாதவியின் தாய், இடையிடையே ஓடிவந்து மாதவியை அவசரப் படுத்துவதிலும் தவறவில்லை.

'இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்கிறாய்? பலகாரத் தட்டை எடுத்துக் கொண்டு வா! கெதியாய்.'

எச்சரித்துவிட்டுப் போன அம்மாவைப் பார்க்க அவளுக்குப் பாவமாகவும் இருந்தது.

"புறோக்கர் என்னைப் பற்றி எல்லாம் சொல்லியிருப்பார் தானே!"

அவர்தான் மாப்பிள்ளையாக இருக்க வேண்டும். தனது பேச்சைக் கேள்விக் குறியோடு நிறுத்தினார்.

"இல்லை ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே !?"

அம்மாவின் குரலின் சுருதி திடீரென இறங்கிப் போயிருந்தது.

"நான் முதல் ஒரு திருமணம் செய்தனான். இரண்டு பிள்ளையளும் இருக்கினம். இதைக் கட்டாயம் சொல்லச் சொன்னனான். புறோக்கர்மார் உருட்டிப் பிரட்டித் தங்கட வேலையை முடிச்சுப் போடுவினம்."

'சேர்ட் கொல'ரைச் சரி செய்தபடி, தொடர்ந்து நிலவிய மௌனத்தைக் கலைத்தார் மாப்பிள்ளை.

எனக்கு என்ர பிள்ளைகளின் பொறுப்புத் தான் முக்கியமானது உங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் பரவாயில்லை.”

சொல்லிக் கொண்டே அவன் எழுந்தபோது, கூட வந்தவர்களும் புறப்படுவதற்குத் தயாரானார்கள். மாதவி தட்டுடன் விரைவாக முன்னுக்கு வந்து, எதிரே நின்றவர்களை ஏறெடுத்துப் பார்த்து,

“இருங்கோ.” என்றாள்.

மாப்பிள்ளை இவராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவளால் ஊகித்துக் கொள்ளப்பட்டவருக்கு வாட்ட சாட்டமான இளமைத் தோற்றமும், முகத்திலே அனுபவத்தின் சாயலுடன், சோகமும் கலந்திருந்தது.

“அம்மா இந்தக் கலியாணத்தில் எனக்குப் பூரண சம்மதம்.”

சொல்லிக் கொண்டே சுட்டு விரல் நகத்தால் பெருவிரல் நகத்தைச் சுரண்டினாள். நகத்தில் பூசிக் காய்ந்து போயிருந்த “கியூட்டெக்ஸ்” தகடுபோல கிளம்பி வர அதைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் மாதவி.

“மாதவி இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்குதாம். அதுதான் யோசிச்சுப் பிறகு முடிவைச் சொல்லுவம்.”

தாய்க்கு விருப்பமில்லை, அதனால் தட்டிக் கழிக்கப் பார்க்கிறாள் என்பது மாதவிக்குப் புரிந்தது.

“இப்பவோ பிறகோ முடிவெடுக்கிறது நான் தானே. வாழப்போறதும் நான்தான். சரியென்று சொல்லுங்கோ.”

மாப்பிள்ளை தொடக்கம் எல்லோருக்கும் மாதவியை நன்றாகப்

பிடித்திருந்தது. திருமணத்தை விரைவில் வைப்பது நல்லது என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி விட்டுப்போனார்கள்.

“மாதவி ஏன் இப்படி முடிவெடுத்தனீ?”

“அம்மா எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு நீங்கள் ஏன் கவலைப் படுகிறியள்? ஐயர் சாமி வந்து என்ன சொன்னவர்? குற்றப்பட்ட மாப்பிள்ளை தானே! பலன், விதியை மாற்ற முடியாது என்று நினையுங்கோவன். வாழப்போற நானே விருப்பப்படும் போது உங்களுக்கு என்ன கௌரவக் குறைவு வரப்போகிறது?”

“நீ நாளைக்கு எங்களைக் குறைசொல்லக் கூடாது. அதுதான்.”

“யோசிச்சனான் இரண்டாந்தாரம் என்பதையும், பிள்ளைகளின் பொறுப்பையும் யோசிக்கிறீங்களாக்கும் எதையும் குறையாக எடுக்காது நிறைவாக எடுத்தால் போச்சு.”

அம்மாவிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது.

திருமணத்திலன்று தம்பதிகள் இருவரும் நீண்ட நேரம் மனம் விட்டுப் பேசியபோது, ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

“மாதவி உங்கட தன்னம்பிக்கையும் திடமான முடிவும் எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது. உங்களைப் பற்றி யாரோ மொட்டைக் கடிதம் கூட அனுப்பியிருந்தார்கள். நான் கடந்த காலங்களைப் பற்றி அக்கறைப் படவில்லை நிகழ்காலத்தில் சில எதிர்பார்ப்புகள் எனக்கு இருக்கு. அதற்கு ஒத்துப் போனால் சரி.”

கணவனின் வெளிப்படையான பேச்சு அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

புகுந்த வீட்டிற்குப் போகும் போதே பொறுப்புக்களைச் சுமந்து கொண்டு போகின்றாளே என்ற வருத்தம் தாய்க்கு இல்லாமல் இல்லை. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போகும்போது தாய் மாதவியின் அருகிலும் வரவில்லை. இவளுக்கும் தாயைப் பிரிவது வருத்தமாகவே இருந்தது. அழுதழுது வீங்கிய கண்களோடு நின்ற தாயிடம் வந்து,

“நான் போட்டு வாறன்

சொல்லி முடிக்க முதலே ஓவென்று வாய்விட்டு அழுதபடி தாயின் தோளில் முகம் புதைத்தாள் மாதவி. தொங்கல் சீலையை எடுத்து மாதவியின் முகத்தைத் துடைத்துக் கலைந்திருந்த தலைமயிரைச் சரி செய்து விட்டபடி,

“சந்தோஷமாகப் போய் வாங்கோ.”

என்ற தாயை நிமிர்ந்து பார்க்கும் சக்தியற்றவளாய் விம்மிய மாதவியின் கரத்தைக் கணவனின் கை ஆதரவாகப் பற்றியது.

புதிய சூழலில் போய் சமாளிக்கும் ஆற்றல் மகளுக்கு இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை தாய்க்கு திருப்தி தருவதாக இருந்ததது.

ஓடும் பஸ்ஸிலே மரங்கள் கட்டிடங்கள் எல்லாம் வேகமாகப் பின்னோக்கி ஓடுவதைப் போன்ற பிரமையும், இனம் தெரியாத ஒரு உற்சாகமும் அவளைச் சேர்ந்து கொண்டது. ‘பஸ்’ தரித்து நிற்கும் இடங்கள் பற்றியும், பிள்ளைகள் பற்றியும் கணவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க அவளும் ஆர்வத்தோடு கேட்டுக் கொண்டு வந்தாள்.

‘பஸ்’ ஒரு குலுக்கலுடன் ‘பஸ் ஸ்ராண்டில்’ வந்து நின்று. எழும்பாது இருந்த மாதவியை, ‘இனி எங்கே போகப் போறீர்? இறங்கும்’ என்று கணவன் தோளில் தட்டிச் சொன்ன போது சிரித்துக் கொண்டே கணவனைப் பின்தொடர்ந்து ‘பஸ்’சை விட்டு இறங்கினாள் மாதவி.

“அம்மா! தாயே!! பிச்சை போடுங்கம்மா.”

ஒரு பிச்சைக்காரன் அவளிடம் கைநீட்டி இரக்கிறான். ஒரு பழைய துணியை முன்னால் விரித்து வைத்திருந்தான். சில்லறையும் தாளுமாகக் காசுகள் அதன்மேல் பரவிக் கிடந்தன. அரையில் சின்னத்துணி மட்டும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. கால் கை முழுவதும் சிரங்கு மாதிரிப் பெரிய புண்கள். அதில் சில இலையான்கள் உறவு கொண்டாடிக் கொண்டிருக்க, கை விரல்களில் சில இருந்த இடத்திற்கான அடையாளமே இல்லாமலும் சில நகங்கள் இல்லாது மொட்டையாகவும், விபத்திலோ தீயிலோ அவன் அகப்பட்டதைப் பறை சாற்றிக்கொண்டிருந்தது. புதுக் குடித்தனம் தொடங்கப் போகும்போது இப்படி ஏதாவது நல்ல காரியத்தைச் செய்துவிட்டுப் போவது தர்மமாகவும் இருக்கும் என நினைத்த மாதவி “கான்பாக்” கைத் திறந்து கையில் வந்த ஐம்பது ரூபாய்த் தாளை எடுத்து அவனுக்கு நீட்டியபோது, அவன் நன்றியுணர்வோடு அவளைப் பார்த்து இரண்டு கைகளையும் கூப்பி வணங்குகிறான். அந்தப் பார்வை எங்கோ எப்போதோ பழக்கப்பட்டது போல ? தீயை மிதித்தவளாய்த் திடுக்கிட்டு நின்ற போது, கையிலிருந்த காசு நழுவி விரித்திருந்த துண்டிலே விழுகிறது. கணவனைத் திரும்பிப் பார்த்தவள்,

“வாங்கோ போவம்.”

சொல்லிக்கொண்டு முன்னால் நடந்தபோது, பக்கத்திலிருந்த தேனீர்க் கடையில் இருந்து ஒலித்த பழைய பாடலின் சில வரிகள் அவளது கவனத்தைக் கவர்ந்தன. “..... செய்த பாவமெல்லாம் தீருமுன்னே இறக்க வைக்காதே ” என்ற வரிகளின் பொருள் மாதவியின் மனதிற்கு ஆறுதல் தருவதாக இருந்தது.

ஒரு எழுத்தாளனின் பயணம்

இலக்கிய உலகு, எழுத்தாளர் பற்றிய கண்ணோட்டம், தமது முயற்சிகள் என்று ஒரு அலசல் அலசிக் கொண்டிருந்த கணவனுக்கும் சதாசிவத்திற்கும் தேனீர் எடுத்துக்கொண்டு 'ஹோலுக்கு' வந்தாள் சரண்யா.

“அம்மா வணக்கம்.”

இரண்டு கைகளையும் கூப்பி வணங்கியபடி, 'பகவானே' என்று சொல்லிச் சிரித்த முகத்தோடு தேனீர்க் கோப்பையை எடுத்தார் சதாசிவம். அவரின் மடியில் காக்கி நிறப் பைக்குள்ளிருந்து புத்தகங்கள் தலை நீட்டுவது தெரிந்தது. அறிவு விசாலத்தைப் பறைசாற்றும் பரந்த நெற்றி, தீட்சண்யமான பார்வை, பளிச்சென்ற மஞ்சள் நிறத்துடன், இரட்டை நாடிச் சரீரமும் கொண்ட சதாசிவம் பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாக விளங்கினார். சிறந்த எழுத்தாளன், நடிகன், இலக்கியவாதி என்று தகமைகளை அடுக்கிக்கொண்டு போனாலும், அரசாங்கத் தொழில் ஒன்று கிடைக்காத குறையையும் பெரிதாக எடுக்காது, மனைவியோடு ஒத்தாசையாகச் சிறு கைத்தொழில் செய்து, குடும்பத்துக்கான வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வருகிறார். குழந்தைச் செல்வம் கிடைக்காது விட்டாலும், கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் குழந்தையாக, அன்பும் ஆதரவும் கொண்டவர்களாக, மன வேறுபாடின்றிக் குறையையும் நிறைவாக ஏற்று வாழ்கின்றனர்.

எழுத்தாளன் ஒருவன் படும் இன்னல்களை அனுபவரீதியாக உணர்ந்து, ஒவ்வொருவரினது வெளியீடுகளையும் இன் முகத்தோடு வாங்கி, அவற்றை விற்பனை செய்து கொடுப்பது அவரின் பணிகளில் ஒன்று. தனக்கென ஒரு ஐம்பது வாசகர்களை வைத்துக் கொண்டு வலுக்கட்டாயமாக வீட்டுப் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே புகுந்து விடுவார். இதுவும் கடனே என நினைப்போரும், வாங்கோ என்று வரவேற்கப் பயப்படுவோரும், சிவபூசையில் கரடிபோல என எண்ணுவோரும் இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாற் பட்டவராகச் சதாசிவம் சிரித்துச் சமாளித்து, வீட்டுக்குள்ளே போய், வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றி சமாளித்து வரும் திறமை சதாசிவத்திற்கு மட்டும்தான் உரியது.

“சரி பாஸ்கரன் உங்கள் நான் மினக்கெடுத்தாமல். எனக்கும் அலுவல் இருக்கு. வரப்போறன்....”

இருக்கையை விட்டு எழுந்து,

“அம்மா வரப்போறன்.”

குசினிப் பக்கமாகக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார் சதாசிவம். வாசல்வரை அவரை அனுப்புவதற்காகச் சென்ற பாஸ்கரன் ஏதோ கதையில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ‘ஹோலி’ல் விரித்துவிட்ட பாயில் இருந்து குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால், அதைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல் சமையலில் மும்முரமாக மூழ்கினாள் சரண்யா.

“ஐயோ! சரண்யா திரும்பிப் பாத்தனியே பிள்ளை செய்த வேலையை?”

குழந்தையின் முதுகில் இரண்டு தட்டு கோபத்தில் தட்டிவிட்டுக் கையில் இருந்த புத்தகத்தைப் பறித்து முன்னும் பின்னும் பார்த்துக்

கொண்டிருந்த கணவனையும், வீரிட்டு அழும் குழந்தையையும் மாறி மாறிப் பார்த்த சரண்யா,

“சின்னப் பிள்ளைக்கு என்ன தெரியும் என்று அடிச்சனீங்க? புத்தகம் தானே. ஏதோ கிடைக்காத பொக்கிஷம் மாதிரி ”

“இரண்டுபக்க மட்டையையும் பார். கிழித்து விளையாடி இருக்கு.”

“பிள்ளை விளையாட எவ்வளவு விளையாட்டுப் பொருட்கள் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். நீங்கள் இந்த ஐம்பது ரூபாய்ப் புத்தகத்துக்காக அலறித் துடிக்கிறியள்.”

“மாடு மாதிரி வளர்ந்ததுதான் ஒரு புரிந்துணர்வும் கிடையாது. உன்னோட கதைக்கிறதில் எந்தவித பிரயோசனமும் இல்லை. விடு கதைய. உனக்குக் குழந்தை மாதிரித்தான் எழுத்தாளனுக்குப் புத்தகம். இலக்கிய ரசனை இருந்தால்தானே. ”

சொல்லிக்கொண்டே அவன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போனான். இப்படி ஏதாவது இசை பிசகாய் நடந்து விட்டால், ‘கூறாமல் சன்னியாசம் கொள்’ என்ற போதனையைப் பின்பற்றியோ என்னவோ, பாஸ்கரனும் தலைமறைவாகிப் போய்விடுவான். பிறகு வீட்டிற்கு வரும் போது இருவருமே அதனை மறந்தவர்களாகி விடுவது சகஜமானது. பாஸ்கரனும் ஒரு எழுத்தாளன், சிறந்த கவிஞன். போன மாதம் ‘நிலையும் மாறாதோ’ என்ற அவனது கவிதை பத்திரிகையில் வெளிவந்த போது, ஏகப்பட்ட பாராட்டுகளும் விமர்சனங்களும் வந்து குவிந்திருந்தன.

‘சாகரன்’ என்ற புனைபெயரில் நிறைய எழுதுகிறான். பரிசுகள், பாராட்டுக்கள் கிடைத்தாலும், அவற்றை நூல் வடிவில் வெளியிடவேண்டும் என்ற நீண்டநாள் ஆசை கனவாகவே போய்விடும் போலிருந்தது. வெளியீட்டுலகில் புகுவதற்குரிய தைரியத்தை அவனுடைய வருமானம் கொடுக்கவில்லை.

வீட்டு வாடகை, குடும்பச் செலவு, குழந்தையின் செலவு, இவற்றைவிட அம்மாவுக்கு மாதம் மாதம் ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும். இறுக்கிப் பிடித்துச் சம்பளத்தில் ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கும் எனக்கு நூல் வெளியீட்டைப்பற்றி நினைத்துப் பார்க்க முடியுமா? என அவன் தனது ஆற்றாமையை அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வான். கணவனின் சொற்கள் சரண்யாவின் இதயத்தில் முள்ளாய்க் குத்தின. என்னை விட வசதியான ஒருத்தியைச் செய்திருந்தால், அல்லது வேலை பார்க்கும் பெண்ணைச் செய்திருந்தாலும் கூட இப்படிக் கவலைப்பட்டிருக்கத் தேவையில்லை. எப்படியாவது அவரின் கவிதைகள் தொகுப்பாக வெளிவர வேண்டும் என்று முடிவெடுத்திருந்தாள்.

நாளாக்குப் போட்ட தாலிக்கொடி மட்டும் இருக்கட்டும். கையில் காப்பில்லாவிட்டால் என்ன குடி முழுகப் போகுதே? தனக்குத் தானே சமாதானம் சொன்னவளாய் தாய்வீட்டுச் சீதனமாய்க் கொண்டுவந்த ஒரு சங்கிலி, நான்கு காப்புகள், ஒரு மோதிரம் எல்லாவற்றையும் விற்றுக் கையில் இருபத்தி நாலாயிரம் ரூபாவைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்தவள், அதனை எடுத்துக்கொண்டு, பிள்ளையோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்த கணவனின் அருகில் வந்து நின்றாள்.

“என்ன மௌனம். ஏதோ விசயம் இருக்கு....”

மனைவிக்குச் சொல்லிக்கொண்டே பொம்மையை வாய்க்குள் வைத்துச் சூப்பிய குழந்தையின் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தான் பாஸ்கரன். சரண்யா காசைக் கணவனிடம் நீட்டினாள்.

“இதென்ன இவ்வளவு காசு?”

அவன் வியப்போடு அவளைப் பார்த்தான்.

“இஞ்சபாருங்க, இந்தக் காசைக் கொண்டுபோய் உங்கட

கவிதைகளை எல்லாம் தொகுத்து ஒரு புத்தகமாய் வெளியிடுங்கோ.”

மகிழ்ச்சியோடு அவள் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, அவனது பார்வை சரண்யாவினது கழுத்து, கை என்பவற்றில் மேய்ந்தது. காசு வந்த மர்மத்தைப் புரிந்துகொண்டான்.

“ஏன் சரண்யா? நகைகளை அடைவு வைச்சனியே? வட்டி வேற முழுகிப் போய்விடும்.”

“நான் அப்படியெல்லாம் செய்வனே? இன்னமும் என்னைப் பற்றிப் புரிந்துகொள்ள முடியேல்லத்தானே.”

“அப்ப வித்துப்போட்டியே?”

“ஓம் உங்கட முன்னேற்றத்தில், வளர்ச்சியில் எனக்குப் பங்கில்லை ஆசையில்லை என்று நினைக்கிறியளே?”

“என்ர மனிசி மாதிரி ஒரு மனிசி கிடைச்சால் இலட்சிய வாதிகளுக்கெல்லாம் வெற்றிதான். பானை பிடித்தவள் பாக்கியசாலி என்பார்கள். உன்னுடைய கைராசியும் எப்படி என்று பாப்பமே.”

அவளைத் தன்னோடு அணைத்துக்கொண்டவன்,

“மூன்று மாதம் பொறுத்துக்கொள் அம்மா. எல்லாம் திருப்பி வாங்கித் தந்திடுவன்.”

தனது ஆசையைப் புரிந்துகொண்டு அதனை நிறைவேற்ற மனைவி முன்வந்தது அவனின் மனதில் மகிழ்ச்சியையும், திருப்தியையும் ஏற்படுத்தியது. வெளியீட்டுலகம் அவனுக்குப்

புதியது. இருகரம் நீட்டி ஆதரிக்கப் பலர் இருக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையில், அழைப்பிதழ், விழா, வெளியீடு எனப் புத்தகத்தின் செலவைவிட, ஏனையவற்றின் செலவும் கைகடந்து போய் விட்டதை எல்லாம் முடிந்த பிறகு தான் கணக்குப் பார்த்துப் புரிந்து கொண்டான்.

பிறந்த குழந்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முகம் பார்த்துச் சிரித்து, அழுது, எழுந்து, நடந்து காணும் வளர்ச்சியைப் போல எழுத்தாளனும் எத்தனையோ கட்டங்களைத் தாண்ட வேண்டும். அதைவிடக் குமர்ப் பிள்ளையைக் கரை சேர்க்கும் தந்தையின் பொறுப்புடன் அவற்றைக் கையளித்து, அதன்பின் ஐந்தும் பத்துமாக வந்துசேரும் காசை அரிசிக்கும், சீனிக்கும் எடுக்காது சேர்த்து வைத்துத் தொகையாக்கி..... 'மனைவியின் நகைநட்டு தொலைந்த கதைதான்' என எல்லாம் முடிந்தபின் மனதிற்குள் முடிவெடுத்தான் பாஸ்கரன்.

புத்தகத்திற்கு ஐம்பது ரூபா விலை கொடுத்து வாங்கவே பலர் பயப்படுகிறார்கள். இதனை இலாபம் கருதிச் செய்யும் தொழிலாகக்கூட நினைக்கிறார்களே என எண்ணும்போது அவனுக்கு வேதனையாகத்தான் இருந்தது. புத்தகத்திற்கும் வெளியீட்டு விழாவுக்குமாக முப்பத்தைந்து கைகடந்து போய்விட்டது. படிப்பித்த ஆசிரியர்கள், சில பெரியவர்கள், நண்பர்கள் புத்தகத்தைக் கொடுக்கும்போது சிரித்து நன்றி சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது, காசு காசு என்று பின்னால் ஓட முடியுமா? இப்படி எத்தனையோ புத்தகங்கள் அன்பளிப்பாகப் போய்விட்டன.

அதைவிட, பிறகு தருகிறேன் என வாங்கிய அறிந்தவர்கள் தெரிந்தவர்களும் அதே கதைதான். ஒரு எழுத்தாளனின் நிலை இதுதான் என அறிந்திருந்தால் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம். பாஸ்கரனின் நெருங்கிய நண்பன் ஒருவன் இடமாற்றம் பெற்று வந்திருப்பதாகக் கதைத்துக்கொண்டு நின்றபோது,

'இந்தா நான் ஒரு புத்தகம் வெளியிட்டனான்' என்று கூறிச் சந்தோஷத்தோடு அவனது கையில் ஒரு புத்தகத்தைக்

கொடுத்தபோது, 'எதையாவது எழுதி மனிசனுக்குத் தொல்லை வேறு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் போல' என்று அந்த நண்பன் பகிடியாகச் சொல்லிக் கையில் இருநூறு ரூபாய்த்தாள் ஒன்றைத் திணித்தான். பகிடியாகச் சொன்ன வார்த்தை கூட அவனின் தனமானத்திற்கு சவாலாய் மனதைத் தாக்கியது.

சமுதாயத்தின் நோக்கும் ரசனையும் வித்தியாசமானவை யாகவும், தானும் தனது குடும்பமும் என்ற குறுகிய வட்டத்திற்குள் சுழல்வதாகவும் மாறிக்கொண்டு வரும் இக்கால கட்டத்தில் என் போன்ற எழுத்தாளனின் முயற்சிகள் அர்த்தம் அற்றவைகளாகப் போய்விடும் என்பது உண்மைதான் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான். ஆனாலும் சதாசிவம் ஐயாவின் பணி எவ்வளவு மகத் தானது என்பதனை இப்பொழுதுதான் உணரத் தொடங்கினான்.

மனைவிக்குக் கொடுத்த மூன்று மாதக் காலக் கெடு முடிவடைந்து ஒரு வருடத்தை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. 'தாலிக்கொடியை வீட்டிலும் போட்டிருந்தால் நெளிந்து போய்விடும்' என்று சமாதானம் சொன்னவள், மூன்று மாதம் கழிந்த பின் மெல்லிய மஞ்சள் கயிற்றில் தாலியைக் கோர்த்துப் போட்டிருந்தாள். அதனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனின் இயலாமையைக் குத்திக் காட்டுவது போல இருக்கும். அந்த நூலைக் கழற்றி எறியச்சொல்ல மனது துடித்தாலும் மௌனமாகிக் கொள்வான்.

ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக, எஞ்சியிருந்த புத்தகங்களை எண்ணி அடுக்கிக் கொண்டிருந்த பாஸ்கரனின் அருகில் வந்த சரண்யா,

"யாருக்குப் புத்தகம் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்? காசு உடனே தருவார்களோ?"

மனைவியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தவனின் வாய் மெதுவாக அசைந்தது.

“ஒருவரும் வாங்கேல்ல.”

“அப்ப ஏன் எடுக்கிறீங்க?”

பாஸ்கரனிற்குத் தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்க்கத் தைரியம் இல்லாததால் குனிந்து கொண்டேயிருந்தான். அவளின் கழுத்தில் இருக்கும் அந்த மஞ்சள் கயிறு தனது கழுத்தைச் சுற்றி இறுக்குவது போலவும் மூச்சுத் திணறுவது போலவும் அவதிக்குள்ளாகினான்.

“சரண்யா நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தில் பரிசளிப்பு விழா நடைபெறப் போகிறது. அதற்கு எனது புத்தகங்களை அன்பளிப்பாகக் கொடுக்க முடிவு செய்துவிட்டேன்.”

“செலவு காசே கைக்கு வரமுதல் இதென்ன முடிவு?”

“ஓம் சரண்யா, எனக்குப் பிடிக்கேல்ல. புத்தகங்களைச் சுமந்து கொண்டு போய், எம்மை நாமே விளம்பரப்படுத்தி, அவர்களின் விமர்சனங்கள் கருத்துக்களை ஏற்று, அதைவிட, பிறகு காசு தருகிறேன் எனப் போனவர்களை ஞாபகப்படுத்தி, அதைக் கேட்டு வாங்கி இவற்றுக் கெல்லாம் எனக்கு மனத்திடம் போதாதென்று நினைக்கிறேன்.”

“என்ன? யாத்திரை போறவர்கள் மாதிரி மூட்டை முடிச்சுகளும் தத்துவமுமாய் அமளிப்படுகிறீர்கள்?”

“வாங்கோ! சதாசிவம் ஐயாவே ? இருங்கோ.”

சரண்யா அன்போடு வரவேற்றாள். பாஸ்கரனுக்கு சதாசிவத்தின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கத்தவேண்டும் போலிருந்தது. வந்ததும் வராததுமாக அவரை நிற்க வைத்தே

சரண்யா கதை முழுவதையும் ஒப்புவித்துவிட்டாள்.

“தம்பி, ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இப்படி அவசரப்புத்தி கூடாது. ஒரு கவிதை, நீ நினைத்த மாதிரி அமையவில்லை என்றால் எத்தனை தாள்களை எழுதிக் கிழிப்பீர் என்று யோசித்துப் பாரும். அதேயளவு முயற்சியும் பொறுமையும் எழுத்துலகிற்குள் புகும்போது தேவை என்பதை மனதில் வைச்சிரும். புத்தகத்திற்கு விட்ட முதல் எடுத்துப்போட்டிரே?”

பாஸ்கரன் வாய்விட்டுப் பலமாகச் சிரித்தான்.

“என்ற மனிசி கழுத்தில போட்டிருக்கிற மஞ்சள் கயிறு எனக்கு நான் போட்ட தூக்குக்கயிறு மாதிரிப் பயமுறுத்த, அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவே முடியாமல் நான் படும் வேதனை..... உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?”

“தம்பி, கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்து நான் சொல்வதைக் கேளும்.”

“என்னத்தை ஐயா கேட்கிறது? புத்தகங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க விசர் வருகுது. எல்லாத்தையும் கட்டிக்கொண்டுபோய் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துப் போட்டு, நாள் வெளியில போகப் போறன்.”

“போய் என்ன செய்யப் போறீர்?”

“முதல் மனுசியின் நகை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்.”

“பிறகு பிறகு சொல்லும்”

“என்ற ஆக்கங்களைப் புத்தகமாக்கி அதனை இலவசமாகக்

கொடுக்கப் போறேன்.”

சதாசிவம் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பது, அவரது தொந்தி விழுந்த வயிற்றை மூடியிருந்த ‘சேர்ட்’ மேலும் கீழும் அசைவதிலிருந்து தெரிந்தது. அவர் மனம் விட்டுச் சிரிக்கின்றார் என்பதற்கு அடையாளமாகக் கண்களில் கூட நீர் நிரம்பி இருந்தது. லேஞ்சியால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு,

“முட்டாள் பயலே, நீ உலகைப் புரிஞ்சுகொள்ளவில்லை என்பது தெரிகிறது. என்ற பிள்ளைகள் மாதிரி இந்தப் புத்தகங்களை நான் சுமந்து கொண்டு போகும் போது எத்தனை அவமதிப்புக்கள்? அவற்றை எல்லாம் நான் பெரிது படுத்துவதே இல்லை. மாணவர்களிடம் வாசிப்புப் பழக்கம் அருகிப்போய் விட்டது. ஏன் ஆசிரியர்களிடம் அது கொஞ்சம் கூட இல்லை. எத்தனை ஆசிரியர்மார் என்னைக் கண்டால் ஒரே ஓட்டமாக ஓடுகிறார்கள் என்று தெரியுமா? நான் இதையெல்லாம் கணக்கெடுத்திருந்தால் இந்த வேலையே வேண்டாமென்று விட்டிருக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் பின்வாங்கக் கூடாது. தாய் தன் குழந்தையைக் கருவிலிருந்து உருவாக்கிப் பெற்றெடுத்து மகிழ்வதைப் போலத்தான் ஒரு எழுத்தாளனும் தனது ஆக்கத்தைப் பிரசவித்து மகிழுகிறான். நீ ஏன் துக்கப்படுகிறாய்?”

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

கேட்டுக்கொண்டே சதாசிவத்தின் முகத்தைக் கேள்விக் குறியோடு நோக்கினான் பாஸ்கரன்.

“தம்பி உமது ஆத்ம திருப்திக்கு நீர் அன்பளிப்புக் கொடுப்பதை நான் தடுக்கவில்லை. அப்படிக் கொடுத்தது போக மிகுதிப் புத்தகங்களை எனக்குத் தாரும். அவற்றை விற்றுத் தருவது என் பொறுப்பு.”

சொல்லிக்கொண்டே ஒருபக்கத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகக் கட்டைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து, 'சைக்கி'ளின் பின் 'கரியரில்' வைத்துக் கட்டினவர்,

"சரி தம்பி, நான் வரப்போறன். நீர் போற அலுவல்களக் கவனியும். புத்தகம் விற்ப பிறகு காசை வீட்டில் கொடுக்கிறன். இலவசப் புத்தகம் வெளியிட்டு எழுத்தாளரை மலினப்படுத்தாமல், இந்தச் சமுதாயத்துக்குப் புரியும் வகையில் புதுமையாக எழுதி மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவீரென்றால், அதுதான் பெரிய வெற்றியாக இருக்கும்."

சதாசிவம் 'சைக்கி'ளில் ஏறி மிதிக்கத் தொடங்கினார். அவரது முதுகில் புத்தகக் கட்டு இருப்பது, ஒரு குழந்தை தன் தகப்பனை அணைத்துக் கொண்டிருப்பது போல பாஸ்கரனுக்குத் தோன்றியது.

□□□

இடம் பெயர்ந்து வீட்டை விட்டுப் போய்ப் பத்து வருடங்களின் பின் சொந்த வீட்டிற்குக் காலடி எடுத்து வைக்கும் சந்தோசத்தில் சுற்றுமுற்றும் பார்வையைச் செலுத்தினாள் பாக்கியம். சுற்றிவர அடைத்திருக்கும் பனையோலை வேலியும், தகரப் படலையும் இருந்த இடத்திற்கான அடையாளமே இல்லை. முற்றத்தில் பரந்து விசாலமாய்க் கிளைபரப்பி நிற்கும் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தில் பூவும், பிஞ்சும் பிடித்திருந்தது. எங்கோ குளவி கூடுகட்டி இருக்கவேண்டும். தலைக்கு மேலால் குளவி ஒன்று பறந்து பறந்து பாக்கியத்தை எச்சரித்தது. கோழிக் கூடு, மாட்டுக் கொட்டில், தலைவாசல் எல்லாம் எலும்புக் கூடுகள் போலக் காட்சியளித்தன.

பாக்கியத்திற்கு வீட்டைப் பார்த்ததும் கதறியழவேண்டும் போல இருந்தது. வளவு நிறையக் கண்டு காலிகள் உண்டாக்கி பிள்ளைகளைப் போல அவற்றைத் தடவித் தடவி வளர்த்த பொன்னம்பலத்தார் “பாக்கியம் பாக்கியம்” என்று கூப்பிடுவது போல இருந்தது. தலைவாசலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த தென்னை மரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தாள். காற்றிலே அசைந்த தென்னோலை பொன்னம்பலத்தார் அவளைப் பார்த்துத் தலை அசைத்துச் சிரிப்பது போன்று தோன்ற, அதனால் அடிமனதில் ஏதோ ஒருவலி உண்டானதைப் போலவும் உணர்ந்தாள்.

“இந்தத் தென்னம் பிள்ளையும் எங்கட ஒரு பிள்ள
மாதிரித்தான்.”

பொன்னம்பலத்தார் சொன்னபோது, பாக்கியம் வாய்விட்டுச் சிரித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. பெற்ற பிள்ளைகள் ஆளுக்கு ஒரு திக்காகப் பிரிந்து போய்விட, இந்தத் தென்னம் பிள்ளை மட்டும் அப்படியே நிற்பதைப் பார்க்க வீடு சூழல் எல்லாமே வறண்டு வெறிச்சேடிப் போனபோதும் பசுமை குறையாது பயன்தரக் காத்து நிற்கும் இந்தத் தென்னைமரம் பிள்ளைகளை விட ஒருபடி மேலாகத் தெரிகிறது. குடும்பம் உறவு பண்பாடு எல்லாமே ஒரு இறுக்கமான பிடிக்குள் இருந்த போது இருந்த நிம்மதியான அந்த வாழ்க்கையை இனி எப்போது காண்பது?

“அப்பு நீ நித்தம் நடந்தவழி இங்கு
நெருஞ்சி படருதனை.
பொழுதோ பொழுது துணை இங்கு
பொழுதுபட்டால் யாற்ற துணை?”

தன்னை மறந்து விக்கி விக்கி அழுத பாக்கியத்திற்கு மனப்பாரம் குறைந்தது போல இருந்தது.

“பாக்கியம் மாமி வந்ததும் வராததுமாய் ஏனணை அழுகிறாய்?”

செல்லம்மா கிட்ட வந்து கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு,

“மேளோட தகராறே ? கவலைப் படாதயணை, நாங்கள் பாப்பம்.”

என்று காதுக்குள் குரலைத் தாழ்த்தி மெதுவாகச் சொல்லுகிறாள்.

“எவ்வளவு கலகலப்பாய் இருந்த வீடு! இப்ப பாரடி பிள்ள காடு பறக்குது.”

சொல்லிக் கொண்டே தொங்கல் சீலையால் முகத்தைத் துடைத்தாள் பாக்கியம்.

“இது உனக்கு மட்டுமேணை? ஊரோட ஒத்ததுதான். சரி எழும்பு. குளிச்ச முழுகிக் களைப்பாறிச் சாப்பிடணை. பிறகு மற்றதப் பாப்பம்.”

“பாக்கியப் பெரியாச்சி ஒருமாதிரி வந்து சேந்திட்டியே? நல்ல வெள்ளையா வந்திருக்கிறாய்! திருகோணமலைத் தண்ணி நல்லாய் ஒத்துப் போகுதுபோல!”

“கட்டயில போறனானுக்கு கறுப்பென்ன வெள்ளை யென்ன?

”

பாக்கியம் சிரித்துக்கொண்டே,

“வாடா! குணம் வா!! என்ற பெறாமேன் என்னைத் தேடி வந்திட்டான். நாளைக்கு எனக்கு நீதானே கொள்ளி வைக்கிறது.”

“பொரியாச்சி இப்ப கொள்ளி வைப்பும் குடம் உடைப்பும் எங்க நடக்குது? தினம் தினம்தானே சாகிறம்.”

“குணராசு எப்படி சுகமாக இருக்கிறியோ?”

பாக்கியம் வேறு கதையைத் தொடக்கினாள்.

“என்ற மூத்த பெடியன வெளியில அனுப்புவம் எண்டு காசைக் கட்டிப் போட்டு, ஒடித் திரிஞ்சு ஒருமாதிரி அனுப்பிப் போட்டன். அவன் ஏதாவது தொழிலைச் செய்து அனுப்பினால்தான் கடன் தனி கொடுக்கலாம். அதுசரி எங்களை நினைத்து என்ன கொண்டு வந்தனி?”

“சும்மா வருவனே? இரன் தருவன்தானே.”

பாக்கியம் ஒரு மாதத்துக்கு முதலே மகளுடன்,

“நான் உனருக்குப் போகப்போறன். கப்பலுக்குப் பதி பிள்ள.”

என்று ஒரே பிடியாய் நின்ற நாளிலிருந்தே போகும்போதும், வரும்போதும் சிறிது சிறிதாகச் சாமான்களை வாங்கிச் சேர்க்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“அம்மா உனக்கென்ன விசரேணை? நாட்டு நடப்புத் தெரியாமல் அங்க போய் என்ன செய்யப்போறாய்? மகள் வைச்சப் பார்க்கவில்லை எண்டு சனம் நினைக்கப் போகுதுகள். சும்மா இதுவழிய கிடவனணை.”

“நீ எதையாவது சொல்லு நான் போறது போறதுதான்.”

பிடிவாதமாய் நின்றது மட்டுமல்ல,

“எனக்கென்னவோ அந்தமனுசன் என்னைக் கூப்பிடுகிற மாதிரி இருக்கு அவரின்ர இடத்தில் போய் வீடு வாசலைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கு.”

ரெலிபோனில் பாக்கியம் பிள்ளைகளிடம் உருக்கமாகச் சொன்ன போது,

“அக்கா! அம்மா என்னவெல்லாமோ கதைக்கிறா. நாளைக்கு ஏதாவது நடந்தாலும் வயசு போனகாலத்தில் ஏக்கத்தோட இருக்காமல் அனுப்பிவிடு.”

பிள்ளைகள் எல்லோரினதும் விருப்பத்துடன்தான் கமலா கப்பலுக்குப் பதிந்து, போவதற்குத் துணையும் தேடிப் பிடித்து அனுப்பிவிட்டாள். தன்னைப் பார்க்க வருபவர்களுக்கென்றே ஒவ்வொரு பொருள் வாங்கி வைத்திருந்தாள் பாக்கியம். மாமி, பெரியாச்சி, குஞ்சியாச்சி, மச்சாள் என்று வீடு கொள்ளாத

சனம் அவளைக் குசலம் விசாரிக வந்தது. பாக்கியத்திற்குச் சாப்பாடு கொடுப்பதற்கு நான் நீ என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு முன் வந்தார்கள். பாக்கியத்தின் கிணற்றடி வேலியைத் தாண்டினால் அவளின் தங்கையின் மகள் சாந்தியின் வீடு. வேலியும் இல்லாமல் எல்லையும் இல்லாமல் வெட்ட வெளியாக இருந்தது.

“பெரியாச்சி இரவில் எங்கட வீட்டை வந்து படனணை.”

“சாந்தி நான் அங்க இருந்து ஒரே தவனமாய் வீட்டை வந்து சேர்ந்தனான். நாலு நாளைக்கு என்னை இடத்தில் நீட்டி நிமிந்து படுப்பம்.”

“பெத்தாச்சி எத்தனை நாளைக்குப் படுப்பாவென்று பார்ப்பம் இரண்டு நாளாலை நான் போறன் போறன் என்று ஓடப் போறா.”

“சாந்தி இவள் உன்ர கடைசியெல்லே முந்தநாள் மூக்கால வடிய திரிஞ்சது. பெரிய ஆளாயிட்டுது. இப்ப கதையப்பாரன்.”

பாக்கியம் கிணற்றடிப் பக்கமாக நடந்தாள். வளவு நிறையச் சருகுகள் குவிந்து கிடந்தது. பக்கத்து வீட்டு ஆறுமுகத்துக்கும் கிணற்றில் பங்கு இருந்தது. எல்லையாகப் போட்ட முள்முருக்கு, ‘உச்சியில் இரண்டு மயிர் ஓரமெல்லாம் தான் வழுக்கை’ என்பது போல ஒன்றிரண்டு இலையுடன் ஒங்கி வளர்ந்திருந்தது.

“அந்த அநியாயப்படுவான் இந்த எல்லைத்தடியை எத்தனை தரம் இழுத்து நட்டிருப்பான். வேலிச் சருகு கூட்டியதற்குப் பொலிசிட்டையும் போனவன். இப்ப கூட்டுவாரில்லாமல் குப்பையாய்க் கிடக்குது.”

“பெரியாச்சி ஆறுமுகத்திற்குச் சலரோகம் என்று ஒரு காலும் எடுத்தாச்செல்லே. பிள்ளையளும் கவனிக்கிறேல்ல. பாவம்

மூலையில் சுருண்டு போய்க் கிடக்கிறார். எப்பிடியெல்லாம் காலம் மாறிப்போச்சு. இந்தச் சின்னக் கண்ணுக்குள்ள எத்தனை காட்சியைக் கண்டாச்சு.”

இரண்டுமூன்று காய்ந்த கம்புகளை சேர்த்து ஒரு பக்கமாகச் சருகுகளைச் சேர்த்த பாக்கியம்,

“ஒருக்கால் இப்படித்தான் அம்மன் கோயில் திருவிழா நடந்தபோது வைரமுத்துவின்ர அரிச்சந்திர மயாண காண்டம் நாடகம் நடந்தது. சனம் எல்லாம் நாடகம் பார்க்கப் போய் விட்டுதுகள். குறுக்கால போன இள வட்டங்கள் ஆறுமுகத்தாரின்ர தகர்ப்படலையைக் கழத்திக் கொண்டு போய் வேலாயுதத்தின்ர கிடுகுப் படலையை மாத்தி கட்டிப் போட்டானுகள்.”

அலம்பிய துணிகளைத் திரும்பவும் அலசி இறுக்கிப்பிழிந்து கொடியில் போட்டுக் கொண்டே,

“பிறகு ?”

ஆவலுடன் கேட்டாள் சாந்தி.

“படுபாவி ஆறுமுகம் எங்களைப் படுக்க விட்டவனே. கோயிலால வந்தது பாதி வராதது பாதியாக ஏசத் தொடங்கியவன் தான்.”

“ஏனணை?”

“ஏனோ! நாங்கள்தான் படலையை எடுத்துப் போட்டம் எண்டுதான்.”

“பிறகு விடியப் பார்த்தால் ஆறுமுகத்தாரின்ர வாசலில இரண்டு படலையள் கட்டி விட்டிருக்கு. அவனுக்கு எங்களில தான் சந்தேகம். இப்ப அவனுக்கு இந்தக் கதையைச் சொல்ல வேணும்”.

“சொல்லி என்னனை செய்ய? மனுசனுக்கு ஆணவமும் இரத்தமும் செய்யிற வேலை. வளவு முழுக்கத் தென்னையும், மாவும், முருக்கும். எவ்வளவு வரும்படி? எல்லாத்தையும் விட்டுப்போட்டு சனங்கள் இடம்பெயர்ந்து போய்க் குழி நிலத்துக்கு லட்சம் கொடுத்து வாங்கி மூச்சு விட முடியாமல் அடைபட்டுக் கிடக்கிறதை சந்தோசமாய் நினைக்கேல்லயே?”

ஓவ்வொரு மரத்தையும், இலையையும் பாக்கியம் ஆசையாய்த் தடவிக் கொடுத்தாள்.

“என்ன இருந்தாலும் பிறந்த மண்ணில பட்டினியாகக் கிடந்து உருண்டாலும் தகும். பச்சைத் தண்ணியைக் குடிச்சாலும் மரியாதையோட இருக்கலாம்.”

இடம் பெயர்ந்த அனுபவம் இப்படிப் பேச வைக்கிறது என சாந்தி நினைத்தாள்.

கனகம்மா குழற் புட்டு அவித்து இறால் வறை வறுத்துக் கொண்டு வந்து பாக்கியத்துக்குக் கொடுத்தாள்.

“கன காலத்துக்குப் பிறகு எனக்கு விருப்பமான புட்டும் இறால் வறையும் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்!”

பாக்கியத்துக்கு வாயில் நீர் ஊறியது.

“சாப்பிடணை. இரவில என்ன சத்தம் கேட்டாலும் வெளியில வராதையணை.”

‘சாமம் சாமமாய் வயலுக்குப் போய், பாத்திகட்டி, தண்ணி இறைச்சு, எரு வைச்சு’ அந்தக் காலங்களை நினைத்துப் பார்த்தாள். அவற்றை நினைக்கும்போது, பாக்கியத்திடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று வெளிப்பட்டது. புதினங்கள் பல

பரிமாறப்பட்டன. இடையில் கனகம்மாவின் பேச்சுத் தடைப்பட்டதும் அவள் நித்திரை என்பதை ஊகித்துக் கொண்டாள் பாக்கியம். தூரத்தில் நாய்கள் குரைத்தன. வெடிச்சத்தமும் கேட்டது. நித்திரை கண்களைத் தழுவ மறுத்தது..... . அவளின் கட்டில் நினைவில் நிழலாடியதும், எழுந்துபோய் வீட்டுக்குப் பின்புறத்தில், ஒருகால் முறிந்தபடி, பழைய சாமான்களுடன் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலைத் தடவிப் பார்த்தாள். நினைவுகள் தொடர அருகில் இருந்த செவ்வரத்தை மரத்தடியில் குந்தி இருந்தாள் பாக்கியம். கொப்புகளிற்கிடையில் தலை நீட்டிய பூரண சந்திரனின் ஒளியில் பூமி பொன்மயமாகப் பொலிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

நிலாக்காலங்களில் பொன்னம்பலத்தாரும் பாக்கியமும் இதே பூமரத்தின் கீழே இருந்து எத்தனை எத்தனையோ இன்பக் கதைகள்..... , எதிர்காலத் திட்டங்கள்..... , ஊடல் கூடல் அனைத்திற்கும் பொருத்தமாய் அமைந்த அந்த இடத்தில் தன்னை மறந்திருந்தபோது , பின் பக்கத்தில் யாரோ திடும் திடும் என ஓடி வரும் சத்தம் கேட்டு பின்னால் திரும்பிப் பார்த்த படி எழும்பியபோது, 'ஓமீல்' 'ஓமீல்'..... . துப்பாக்கிச் சன்னங்களால் பாக்கியத்தின் உடல் சல்லடை ஆகியது. ஒருகணம் துடித்த உடலிலிருந்து உயிர் பிரிந்துவிட, உடல் நிலத்தில் சாய்ந்தது. செவ்வரத்தையடியில் அநாதையாகக் கிடந்த பாக்கியத்தின் பிணத்தருகே எவரும் வரவில்லை. சொந்த இடத்தில் செத்துக் கிடப்பதும் சுகமே என்பது போல ஒரு திருப்தியும் நிறைவும் அந்த உயிரற்ற உடலிற்குப் புதுப் பொலிவைக் கொடுத்தது.

கொடை

தலை நிமிர்த்த முடியாத தலைப் பாரமும் உடம்பு அசதியுமாக இருந்ததினால் படுக்கையை விட்டு எழும்ப மனமில்லாமல் இருந்த சாரதாவுக்கு திடீரென்று பொறி தட்டியது போல அந்தப் பயங்கர உணர்வு நினைவுக்கு வந்ததும் எதையோ பறிகொடுத்தவளாய் நிம்மதியை இழந்து கணக்குப் பார்த்தாள். தவறிவிட்டது தான். இதுதான் காரணம் என முடிவெடுத்த போது, அடுக்கடுக்காக இருக்கும் ஐந்து பிள்ளைகளோடு ஆறாவதா? ஐயோ! நானே நீறாய் போவேன். இருக்கும் நாளை எண்ணிப் பார்த்து உயிரோடு ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான நோய் பிடித்தவளைப் போல, சாரதாவிற்கும் பெரிய மனச்சுமை அழுத்தத் தொடங்கியதும் நோயும் அதிகமாகியது.

“சாரதா ! சாரதா !!” கமலாவின் குரல் கேட்டதும் துள்ளி எழுந்து வெளியே வந்தாள் சாரதா.

“ஏன் சாரு ஒரு மாதிரியாய் முகமெல்லாம் வெளுத்து... சுகமில்லையே?”

கமலாவைப் பார்த்ததும், இந்தத் தண்டனைகளிருந்து விடுபட்டவள் என்பதால், அவளைக் 'கொடுத்து வைத்தவள்'

என்று கும்பிட வேண்டும் போல இருந்தது. திருமணம் செய்து பத்து வருடங்கள். ஒருவரிலும் குறை இல்லை என்று வைத்தியர் தீர்ப்புக் கூறிய பிறகும், கமலா நாட்களை எண்ணி ஒவ்வொரு நிமிட நகர்விலும் கற்பனை வளர்த்து ஏமாந்தவள். ஒவ்வொரு கோயிற் படியாக ஏறி இறங்கி, வேண்டாத வேண்டுதல்களும், கொடுக்காத கொடைகளுமாகக் கொஞ்சக் காலத்தைக் கழித்து விட்டு இப்போதுதான் சற்று ஓய்ந்திருக்கிறாள். கடவுள் அப்படி ஒரு பாக்கியத்தை அவளுக்குக் கொடுக்காமல், வேண்டாம் என்று வேண்டி நிற்கும் எனக்கு இப்படி ஒரு அருட் கொடையா? ஒவ்வொரு முறையும் பயந்து பயந்து வாழ்க்கையே பயத்தில் கழிந்தது தான் மிச்சம். குடும்ப வாழ்வில் வரவு செலவுக் கணக்குப் பார்ப்பதில் தவறிவிட்டால் சமாளித்துக் கொள்ளலாம். இந்தக் கணக்கு மட்டும் தவறிவிட்டால் ஆயுள் கைதியின் நிலைதான்.

“என்ன நான் கேட்டதற்குப் பதில் இல்லை? பெரிய யோசனை போகுது.”

கமலாக்காவை ஏற இறங்கப் பார்த்த சாரதா,

“உங்களுக்கென்ன.....”

நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. கமலாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

“இல்லை அக்கா. வெட்கக் கேடான விசயம். பிள்ளையைக் கட்டிக் கொடுத்தால் நாளைக்குப் பேரப் பிள்ளையைக் காணுற வயசில, நான் சத்தி எடுத்தால் எப்படி இருக்கும்? ”

வாயில் ஊறிய எச்சிலை உமிழ்ந்து வெளியே துப்பியவாறு,

“எனக்கு ஏதோ பயமாய் இருக்கு.”

என்று கூறவும், கமலாவிற்கு இப்போதுதான் கதையே விளங்கியது. 'உங்களுக்கென்ன' என்று அவள் சற்று முன்பு சொன்னது தனது இயலாமையைக் குத்திக் காட்டுவதற்கோ? என நினைத்தவள், கண்களில் நிரம்பியிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு திரும்பினாள். மற்றவர்களின் மன நிலையைப் புரியாமல் பிரயோகிக்கும் வசனங்களின் தாக்கத்தை விளங்கிக் கொண்ட சாரதாவிற்குக் கவலை இருமடங்கானது.

நாள் முழுவதும் கூலி வேலை செய்த அலுப்புத் தீர் ஒன்றோ இரண்டோ அடித்துவிட்டு, நிறை வெறியில் வரும் கணவனுக்கு விடிந்தாலும் சரி இருண்டாலும் சரி. அவனிடம் போய் அவள் ஆறுதல் தேட முடியாது. வயது வந்த பிள்ளைகளோடு இதைப் போய்க் கலந்தாலோசிக்க முடியுமா? தனக்குத் தெரிந்த வைத்தியங்கள் எதுவுமே பலனளிக்காமல் போனதும், மௌனமாக மனஞ் சோர்ந்து போனாள்.

எல்லோருமே சொல்லாமலே நிலைமையை விளங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஏழு வயது நிரம்பிய கடைசி மகள் 'எனக்கு ஒரு குட்டித் தம்பி வரப் போகிறான்' என்று ஆசையாக அவளின் வயிற்றைத் தடவும் போது, சாரதாவிற்குத் தன்மீது ஒரு அருவருப்பு உணர்வும், செய்யாத தவறைச் செய்து விட்டது போன்ற கூச்ச உணர்வும் அவளைக் கொல்லாமல் கொல்லும்.

பெண்ணாகப் பிறப்பதே பெரும் பாவம். எல்லாச் சுமைகளும், மனக் கஷ்டங்களும் அவளுக்குத் தான் எழுதி வைத்திருக்கு என நினைத்தாள். அன்பு, ஆதரவு, அரவணைப்பு எதுவுமே தராத கணவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், தலைக்கு விஷம் ஏறுவதைப் போல இருக்கும். செய்யாத பிழையைச் செய்துவிட்டு வந்து நிற்பவள் போலக் கூனிக் குறுகி, மற்றவர்களின் பார்வையின் வேகத்துக்கும், அதன் பின்னால் பொதிந்திருக்கும் அர்த்தங்களுக்கும் ஈடு கொடுக்க முடியாது அவள் படும் பாடு கடவுளுக்குத் தான் தெரியும்.

பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வரும்போதே நாளைக்கு அது கொண்டு வரட்டாம். இது வாங்க வேண்டும் என்ற நண்ட

பட்டியலோடு வரும் பிள்ளைகள் ஒருபுறம். இந்த முறை 'சோதனை' எடுப்பதற்காக பெரும் முயற்சியோடு படித்துவரும் மூத்த மகளின் தேவைகள் மறுபுறம்.

"எப்படியாவது நாலு பாடமும் பாஸ் பண்ணிப்போடு மகள். நீ 'கம்பஸ்'சுக்கெல்லாம் போகத் தேவையில்லை. யாருடைய கையைக் காலைப் பிடித்தாவது ஒரு வேலையில் சேர்த்துப் போடுவன்."

குடும்பச் சமையை மகளின் தலையில் போடுவதற்குக் காத்து இருக்கும் தகப்பனின் நம்பிக்கை கலந்த எதிர்பார்ப்பு. இப்படி இக்கட்டான நிலையில்தான் தனக்கு இப்படியொரு பாக்கியம் கிடைத்திருக்கிறதே என வருந்தினாள்.

"அம்மா இண்டைக்குக் கட்டாயம் 'ரியூசன்' காசு கட்ட வேணும்."

"என்ன செய்யப் பிள்ளை? வாற கிழமை கொடுக்கலாம். ஒரு மாதிரிச் சமாளி."

"என்ன கதையம்மா சொல்லுறியள்? சமாளிக்கிறதுக்கு இது என்ன பசியா? நோயா? நான் இனிமேல் படிப்பை விட்டுப் போட்டு பேசாமல் இருக்கிறன்."

"இருந்தால் தானே பிள்ளை தாறதுக்கு."

"அம்மா! இப்படிப்போய் 'ரியூட்டி'யில் சொல்ல முடியுமே? 'ரியூசு'னுக்குப் போறதால் தான் சில பகுதிகளை விளங்கிக் கொள்ள முடியுது. ஒவ்வொரு நாளும் 'ரியூசன் பீஸ்' கேட்கும் போது தலையைக் குனிந்து கொண்டு இருக்கிறனான். இதைவிட படிப்பும் வேண்டாம் பரீட்சையும் வேண்டாம் என்று இருந்து விடலாம். உங்களுக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் என்னத்துக்கு? பிறந்த

குற்றத்திற்கு அவமானப்பட்டே செத்துப்போய் விடுவம். பிள்ளயளப் பெத்தால் மட்டும் போதுமே.”

அழுதுகொண்டே அவள் கூறிய வார்த்தைகளைச் சாதாரண மழைத் தூறலாக நினைத்திருந்தவள், இறுதியாகப் பாய்ந்த சொல் அம்புகளால் சல்லடையாக்கப்பட்டாள்.

ஒரு மூலையில் கணவனின் சாரத்தை எடுத்து விரித்து விட்டுச் சுருண்டு படுத்தாள் சாரதா. ‘பெத்தால் மட்டும் போதுமே?’ என்று மகள் கேட்ட கேள்வி திரும்பத் திரும்பக் காதுக்குள் ஒலித்தது. மூத்த மகள் கேட்டது கூட நியாயமாகத்தான் தெரிந்தது. பாவி மனுசன். எனக்கு இது தேவையா? பிள்ளைகளே குத்திக்காட்டிச் சொல்லும் அளவிற்குக் கேவலமான பிறவியாகிப் போனேன். விக்கி விக்கி அழுதாள். நீண்ட நாளாக மனதை அழுத்திய சுமையை, மகளின் வார்த்தையைக் காரணமாக வைத்து, அழுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தினால் மனப்பாரம் குறையும் வண்ணம் சுதந்திரமாக அழுதாள். கடைக்குட்டி ஓடிவந்து

“அம்மா அழாதேங்கோ. சாப்பிடுங்கோ. தம்பிப் பாப்பா பாவமெல்லே!”

என்று அவளை அணைத்துக்கொண்டு கூறியபோது, சாரதாவால் அந்தப் பேச்சை ரசிக்க முடியவில்லை. காந்தாரி தன் வயிற்றிலே ஓங்கிக் குத்தியது போல தானும் தன் வயிற்றில் ஓங்கிக் குத்தவேண்டும் போல ஒரு ஆவேச உணர்வு ஏற்பட்டது.

“இப்படிப் பிள்ளைகளிட்ட மதிப்புக்கெடுவதற்கு கடவுள் என்னைப் படைத்திருக்கிறான்.”

சாரதாவின் விக்கலும் விசம்பலும் அதிகரித்தது. பிள்ளைகள் எல்லோரும் தலைமாட்டிலும் கால்மாட்டிலும் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“அக்காவுக்கு விசர். நீங்கள் அழாதேங்கோ எழும்புங்கோ. நீங்கள் அழுதால் பிள்ளைக்கும் கூடாது தானே.”

ஒவ்வொருவராக ஆறுதல் கூறுகிறார்கள். பிள்ளையின் கல்லு மனமும் கரைந்திருக்க வேண்டும்.

“அம்மா! ‘ரியூசன்’ காசு கொடுக்காவிட்டால் வகுப்பாலையும் அனுப்பிப் போடுவினம். அதுதான் கோபத்தில் அப்படி உங்கட மனம் புண்படச் சொல்லிப் போட்டன். எழும்புங்கோ.”

தடவலிலும் கொஞ்சலிலும் பெற்ற மனம் பித்தாகிப் போனது.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு சூடு கண்ட பூனைகளாய் எல்லோரும் அம்மாவிடம் மிகுந்த பற்றுதலுடனும் பாசத்துடனும் நடந்தனர். பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கு விதவிதமான சட்டைகள் தைத்து குழந்தையின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து இருந்தனர்.

‘ஆஸ்பத்திரி’ வாசமும், ‘லேபர் ரூமும்’ அடிக்கடி சாரதாவின் நினைவில் வந்து பயம் காட்டியது. கைகால் வீக்கம், களைப்புடன், இரண்டு தொடையிலும் முட்டும் அளவுக்கு பெரிய வயிறுமாக இருக்கவோ, எழும்பவோ, அதிக தூரம் நடக்கவோ முடியாத அந்தர நிலையில் அவதிப்பட்டாள் சாரதா. நாற்பது வயதில் இப்படியும் ஒரு தண்டனை. ‘சிலவேளை இப்படியே செத்துப் போய்விட்டால்’ என்ற பயமும் ஏற்பட்டது. மூன்று நாட்களாக இடுப்பு வலி.

“சாரதா ! உழுத்தங்களி கொண்டு வந்திருக்கிறேன் சாப்பிடு. வசதி உள்ளவை காசு கட்டி ‘கிளினிக்’குக்கு போவினம். நல்லது நறியதுகளை வாங்கிச் சாப்பிடுவினம். நீ என்ன செய்வாய்? பாவம். ஏதோ சுகமாய்ப் பெத்துப்போட வேண்டும்.”

கமலாக்கா அடிக்கடி தான் செய்யும் சாப்பாடுகளை சாரதாவுக்கும் கொண்டுவந்து கொடுப்பாள்.

“அகதிக்கும் ஆகாயமே துணை அக்கா. ‘ஆஸ்பத்திரி’யில் தாற குளிசைகளைப் போட்டுத்தான் ஐஞ்சு பிள்ளைகளையும் பெத்தனான். இரத்தம் ஏத்தவேண்டும், ‘ஒப்பிரேசன்’ செய்ய வேண்டும் என்று சொல்வார்களோ என்றுதான் பயமாக இருக்கு.”

சாரதா நாரியில் இரண்டு கைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு, அவதிப்பட்டு அங்கும் இங்கும் நடந்தாள்.

“ஏன் முகமெல்லாம் இப்படி வேர்க்கிறது? பயப்பிடாத.”

“கமலாக்கா எனக்கு என்னவோ செய்யுது. நான் உயிரோட இருக்க மாட்டேன் போல இந்தப் பிள்ளையள் தான் பாவங்கள்.”

அழுதழுது சாரதா சொன்னதைக் கேட்ட கமலாவுக்கும் கண்ணீர் கண்களை நிறைத்தது.

“இதென்ன சின்னப் பிள்ளை மாதிரி. இவ்வளவு பிள்ளையளையும் பெத்த உனக்கு நான் புத்தி சொல்லுவதா? அழுதாலும் பிள்ளை அவளேதான் பெறவேண்டும். துணிவோட போய்விட்டு வா.”

கமலாக்கா ஆசி கூறி அனுப்பினாள். ‘ஆட்டோ’ சாரதாவைச் சுமந்து கொண்டு ‘ஆஸ்பத்திரி’ நோக்கி விரைந்தது.

“ஐயோ!.... அம்மா!!..... ஐயோ!..... ஐயோ!!.... கடவுளே!!!!..”

தொடர்ந்து ஒலித்த கத்தல்களும், கதறல்களும், அழுகை ஒலியும் சாரதாவுக்கு மேலும் பயத்தை ஏற்படுத்தியது. ‘லேபர்ரூம்’ நரகலோகம் போல பயப் பீதியை ஏற்படுத்த, உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு உள்ளே சென்று ஒரு கட்டிலில் படுத்துக்

கொள்கிறாள். பலிக்களத்தில் வெட்டுப்படுவதைப் போல கதறி அழுபவர்களின் முகங்களில் கொஞ்ச நேரத்தின் பின், புதுப் பொலிவும் மலர்ச்சியும் தெரிந்தது. காலை ஏழு மணியிலிருந்து மாலை நான்கு மணிவரையும் உயிர் வேரையே உலுப்பிவிடும் அந்தப் பயங்கரமான வயிற்று வலியுடன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுமையாகக் கிடக்கிறாள். அவள் வரும்போது இருந்தவர்கள், வந்த பிறகு வந்தவர்கள் எல்லோரும் நடந்தவற்றைக் கனவாக மறந்து, இன்னமும் இங்கு வருவோம் என்ற தோரணையில் போய்க் கொண்டிருக்க, சாரதா மட்டும் அப்படியே இருந்து பொறுமையை இழந்தாள். 'டொக்டர்' அடிக்கொரு தடவை வந்து பார்த்துப் போகிறார். விடிந்தால் ஞாயிற்றுக் கிழமை. 'டொக்டர்'மாரும் வருவார்களோ தெரியாது.

அவளது சிந்தனை திடீரெனக் கலைந்தது. தோற்றத்தில் மட்டுமல்ல உள்ளத்திலும் உயர்ந்தவர் என்பதை பறைசாற்றும் வகையில் காணப்படும் மகப்பேற்று நிபுணர் பிரேம்குமார் வருகிறார். தெய்வத்தைக் கண்ட மகிழ்ச்சி அவளுக்கு.

பிரசவ வேதனையில் துடித்த பெண்களின் வாழ்த்தொலிகள் அனைத்தும் 'டொக்டர்' பிரேம்குமாரை நீண்ட ஆயுளோடு வாழவைக்கும்.

“அம்மா என்ன பிரச்சனையாயிருக்கு?”

அவளது வயிற்றை அப்படி இப்படி நெருடிப் பார்த்துவிட்டு,

“பிள்ளை குறுக்காக இருக்குது போல” என்று கூறியவரின் முகத்தில் சிந்தனைக் கோடுகள் படர்ந்தன.

“டொக்டர் என்னை இப்படியே விட்டுவிட்டுப் போய் விடாதேங்கோ.”

கையெடுத்துக் கும்பிட்டவள், தனது இரண்டு கைகளாலும்

அவரது கையைப் பிடித்து உயிர்ப் பிச்சை கேட்டுக் கெஞ்சுகிறாள்.

“நான் போகமாட்டேன் அம்மா, பயப்பிடாதேங்கோ.”

அவரின் குரலில் ஒலித்த உறுதியை வேதவாக்காக நம்பினாள். ‘டொக்டர்’ பிரேம்குமார் பொறுப்பெடுத்த கடமையை எத்தனை சிரமம் வந்தாலும் சிரத்தையோடு செய்து முடிப்பவர். மும்முரமாகத் தனது பணியில் ஈடுபட்ட ‘டொக்டர்’, சாரதாவின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக ஓரிரண்டு கேள்விகளை இடைக்கிடை கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“ஐயோ அம்மா..... ! ஐயோ டொக்டர்..... !!”

அவளின் கதறல் சுவர்களில் மோதி எதிரொலித்தது. ஆணி வேரையே பிடுங்கி எடுத்ததைப் போன்று அந்த வேதனை வார்த்தைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டது.

“சரி அம்மா சரி. என்ன குழந்தை அம்மாவுக்கு விருப்பம்?”

மறுபிறவி எடுத்தது போன்ற நிலையில் இருந்த சாரதாவுக்கு என்ன குழந்தை என்றாலும் சரி என்ற வகையில் பதில் சொல்லத் தோன்றாமல் மௌனமாக இருந்தாள்.

“பிறகு என்னம்மா? ஆண்குழந்தை கிடைச்சிருக்கு.”

சிரித்துக்கொண்டே ‘டொக்டர்’ பிரேம்குமார் கையுறைகளைக் கழற்றுகிறார்.

“எத்தனையாவது பிள்ளை அம்மா?”

என்ற மருத்துவத் தாதியின் கேள்விக்கு, ‘ஆறு’ என்று இவள் பதில் சொன்னாள்.

“காணும் அம்மா. பேசாமல் ஒப்பிறேசனைச் செய்யுங்கோ.”

மருத்துவத் தாதியின் உபதேசத்தைக் கேட்டு, ‘ஆம்’ என்பது போல இவள் தலையசைக்கிறாள்.

“சரி அம்மா. நான் போறேன்.”

‘டொக்டர்’ பிரேம்குமார் அவளின் கையில் தட்டிச் சொன்னபோது நன்றியறிதலோடு கையெடுத்துக் கும்பிட்டுச் சிரித்தாள் சாரதா.

“ஐயாவுக்கு இப்ப ‘டியூட்டி’ இல்லை. உங்கட நல்ல காலம் அவர் வந்தது. இல்லாவிட்டால் சரியாகக் கஷ்டப்பட்டிருப்பியள்

தாதி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ‘டொக்டர்’ பிரேம்குமார் நடந்து போகும் பாதையில் எல்லாம் தனது இதயம் பூவாய் விரிந்து கிடப்பது போன்ற நன்றி உணர்வோடு அவர் போய் மறையும் வரை சாரதாவின் விழிகளும் தொடர்ந்து பயணித்தன.

பேதையே போதியோ?

எழுத்தாளர்கள், ஆசிரியர்கள், உறவினர், அயலவர் எனப் பலதிறப்பட்டவர்களும் துக்கத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக வந்து போகிறார்கள். எல்லோரின் முகங்களிலும் துன்பத்தின் சாயல் அச்சடித்தது போல அப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. வெளியிலே போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளிலே ஆண்கள் மரண விசாரனையில் தொடங்கி நோய், நோயின் தன்மை, வைத்தியம் பற்றி அலசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'ஹோலி'ல் சுவப் பெட்டிக்குள் புதுப் பொலிவோடு திருமதி ஆனந்தராசாவின் உடல் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. சிலர் அழுது சிவந்த முகத்துடனும், சிலர் வாய்க்கு வந்ததைச் சொல்லியும் புலம்பிக் கொண்டிருக்க, சிவப்புக் கலர்க் கரையுடன் கூடிய பச்சை நிறக் காஞ்சிபுரமும் பூவும், பொட்டும், தாலியுமாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்த அந்த உயிரற்ற உடலிலும் ஒரு மலர்ச்சி காணப்படுகிறது. சாவிலும் மனிதனுக்கு ஒரு வளர்ச்சி இருக்கிறதென்று சொல்லுவார்கள். மேரியும் அப்படி ஒரு வளர்ச்சியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் போலத் தெரிகிறது. துன்பத்தை எல்லாம் சுமந்து நிற்கும் புனிதப் பொருளாக அந்தச் சிலுவை, அதன் இருபுறங்களிலும் மெழுகுதிரி தன்னை உருக்கிச் சுடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. உருகிய மெழுகுதிரி தனது வடிவத்தை மாற்றிக் கோடுகளாக கோணங்களாகப் புதிய வடிவத்தைப் பெற்றுக் கிடக்கிறது.

இதனைப் போலத்தான் மேரியும் தனது குடும்பத்திற்காக மனைவியாக....., தாயாக, மாமியாக, பாட்டியாக

இருந்து ஒளி கொடுத்துவிட்டு இன்று அணைந்துபோய் விட்டாளோ? காலடியில் குத்து விளக்கின் சுடர் நிதானமாக ஒளிதந்து கொண்டு இருக்கின்றது. இந்த இரண்டு பண்பாட்டுக் கலப்பும் எப்படி இணைந்து கொண்டது? காலடியில் நின்று திருமதி மேரி ஆனந்தராசாவுக்கு எனது அஞ்சலியைத் தெரிவித்த போது, அடிக்கடி அந்தக் குத்துவிளக்குச் சுடர் கண்ணில் தட்டுப்படுகிறது. இன்னமும் சற்று நேரத்தில் தன்னை உருக்கிய மெழுகுதிரியின் வடிவமும் மறைந்து எச்சங்களாக மிஞ்சப் போவது வேறு எவையோதான். மேரியின் தியாகத்தில்தான் ஆனந்தர் குத்துவிளக்காக நிதானமாக நின்று சுடர் தந்திருக்கிறார். 'ஒரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் மறைந்திருப்பதுதான் அவனின் வெற்றியின் இரகசியம்' என்று எங்கோ படித்தது எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. இனிமேல் இவரின் நிலை.....?. அடிக்கடி திரைப்படக் கதாநாயகனைக் கண்கள் ஆவலோடு தேடுவதுபோல, நானும் ஆனந்தரின் நடவடிக்கைகளைச் சிறைப்படுத்திக் கொள்கின்றேன்.

மனதுக்குள்ளேயே எல்லாவற்றையும் புதைத்து விட்டுச் சிரித்த முகத்தோடு தன்னிடம் துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்களுக்கு, அவர்களின் வினாக்களிற்கு விடை சொல்லிக்கொள்ள இவரால் எப்படி முடிந்தது? நாற்பது வருடத் தாம்பத்திய வாழ்வு, சீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் கலந்துவிட்ட அத்துவித நிலையினை இரு உயிர்களும் அனுபவித்திருக்க வேண்டுமே! அப்படியானால் ஆனந்தர் இதனை எப்படி ஏற்றுக்கொண்டார்?

விரும்பியது விரும்பாதது, பிடித்தது பிடிக்காதது அனைத்தும் அறிந்தவளாக உணவு, உடை எல்லாமே தேவைக்கு ஏற்ற மாதிரிக் குறிப்பறிந்து செய்து, ஒரு சின்னப் பிள்ளையைத் தன் பராமரிப்பில் பேணி வளர்த்த தாயாய் இருந்த மேரியினால் தான் ஆனந்தர் ஒரு சிறந்த கவிஞனாகி இருக்க வேண்டும். குத்துவிளக்கில் எண்ணெய் வற்றிவிட்டதைப் பார்த்த நடுத்தர வயதுடைய ஒரு பெண் அதற்கு எண்ணெய் விடுகிறாள். குத்துவிளக்கும் மெழுகு திரியும் ஒளியைத் தருவதுபோல மேரியும்

ஆனந்தரும் உயிர்த் துடிப்பான ஒரு கலைஞனை இந்த உலகிற்குத் தந்திருக்கிறார்களே. மேரி ஈன்ற பொழுதிலும் விட பெரிதும் உவகை கொண்டிருக்க இது போதாதா? ஆனந்தருபனை அம்மாவின் மறைவு உலுக்கி இருக்க வேண்டும். அவன் முகத்தில் வேதனைக் கோடுகள் வேர் விட்டிருந்தன.

நெருங்கிய நண்பர்கள் வரும்போது மட்டும் ஆனந்தர் அவர்களுடன் வந்து மனைவியின் உடலருகே நின்று மௌனப் பாஷையில் ஏதோ பேசிச் சற்று நேரம் ஒன்றிப்போய்விடுவது தெரிகிறது. சில பெண்கள் அவரைச் சீண்டிப் பார்ப்பது போல,

“மேரி மேரி என்று வாய் ஓயாமல் கூப்பிடுவியளே. இனி யாரைக் கூப்பிடுவியளோ?”

யாரோ சொல்லி அழுவது காதில் விழ, ஆனந்தர் கேட்காதவர் போல வெளியில் வந்துவிடுகிறார். ஆனந்தர் மிகவும் சிரமத்துடன் தனது துக்கத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் நடந்து கொள்கிறார் என்பதனை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

“மேரி செல்லப்பிள்ளையைத் தவிக்க விட்டு விட்டுப் போய்விட்டாள்!”

குடும்பத்தோடு நெருங்கிப் பழகிய ஒருத்தி வந்த ஒரு பெண்ணுக்குச் சொல்லுவதை நானும் காதில் வாங்கிக் கொள்கிறேன்.

“எனக்கு முதலில் அவர் போய்விட வேண்டும். நான் போனால் அவரைப் பார்க்க ஒருவரும் இல்லையே என்று அடிக்கடி சொல்லுவாள்.”

கண்ணீரோடு அந்தப் பெண் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஒருகணம் நான் அதிர்ந்து விடுகிறேன். எந்தப் பெண்ணுமே

தான் சுமங்கலியாக இருந்து போய்விட வேண்டும் என்றுதான் பிரார்த்திப்பார்கள். அதுவும் ஒரு சுயநலம் கலந்த அன்புதான். ஆனால் இவள் எப்படி? அந்த மனப் பக்குவம் கூட வித்தியாசமானது தான். உடுப்புத் தோய்த்து, 'அயன்'பண்ணி, சப்பாத்து 'பொலிஸ்'பண்ணி வைப்பதில் இருந்து தனக்குப் பிடிக்காததைக் கூட அவருக்காகச் செய்து 'அத்தான் அத்தான்' என்று கணவனையே தெய்வமாகப் போற்றிய மேரி இன்று, பழுத்த இலை மரத்திலிருந்து விழுந்ததைப் போன்று, மூன்று நாள் காய்ச்சலில் இருந்ததோடு, ஒப்பந்த காலம் முடிந்துவிட உடற் கூட்டை உதறிவிட்டு ஓடிவிட்டாள். இப்படி ஆடி அடங்கும் நிரந்தரமற்ற வாழ்க்கையிலே மனிதன் படும் பாடுகள் எத்தனை...? எத்தனை.....??

எனக்கும் சுடலை ஞானம் பிறப்பது போல ஒரு உணர்வு. 'உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல' ஆனந்தர் அந்தரமான நிலையில் நிற்பது எனக்கு என்னவோ போல இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் விடத் துன்பத்தைத் தனக்குள் அடக்காது அவரிடமிருந்து எப்படியாவது அதனை வெளிப்படச் செய்யவேண்டுமே என எனக்குள் ஒரு பரபரப்பு. மேரி என்ற உயிர் குடியிருந்த கூடு இறுதி யாத்திரைக்குப் புறப்படும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் உண்டாகும் மன உணர்வுகள், துன்பம் இவற்றை யாராலும் மறைத்துவிட முடியாது. இது அணை கடந்த வெள்ளமாய் இதயத்தை ஊடறுத்துப் பாயும் பிரவாகம் போன்றது. ஒரு காலத்திலே 'பொற்றாலியோடு எல்லாம் போம்' என்று மனைவியே கணவனோடு உயிர் விட்ட நிலை மாறி, வலுக்கட்டாயமாக உடன்கட்டை ஏற்றப்பட்ட மிலேச்சத்தனமான பண்பாட்டில் ஊறி வந்த சமுதாயம், சில சம்பிரதாய நிகழ்வுகளைச் செய்து திருப்தியடையும் முறையை இன்னும் காணக் கூடியதாகத்தான் இருக்கின்றது.

எல்லோரும் ஆனந்தரைத் தேடுகிறார்கள். எனது பார்வையின் எல்லைக்குள்ளே அவரின் அசைவுகளைச் சிறைப்படுத்தியிருந்த நான் சற்று உசார் ஆகினேன். பார்த்துப் பார்த்து மனதிலே

பதிந்து போன அந்த அழகிய முகத்திற்குப் 'பவுடர்' பூசம்படி பணிக்கப்பட்ட ஆனந்தர் 'பொட்டும் வையுங்கோ' என்று தொடர்ந்து வந்த கட்டளையையும் ஏற்றுக் கொண்டவராய் 'எங்கே பொட்டு?' என்பதுபோலக் கைகளை நீட்டுகிறார். அவரின் கண்கள் மேரியின் முகத்தில் நிலைத்துக் கிடக்கின்றன. நான் அவரது செயலைக் கூர்ந்து கவனிக்கின்றேன். கண்ணோடு கண்ணினை நோக்க முடியாது இரு கண்கள் மூடிக் கிடக்கின்ற அந்த அவல நிலை என்னையும் பாதிக்கின்றது. நடுங்கும் விரல்களால் மேரியின் நெற்றியில் திலகம் இட்டவரின் உடல் குலுங்குகிறது. 'பிறேக்' அடித்து வாகனத்தைத் திடீரென நிலையில் நிறுத்தும் சாரதியின் திறமையோடு, ஆனந்தரும் தனது உதறும் உடலைச் சிரமப்பட்டு அடக்குவது தெரிகிறது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகி மேரியின் மூடிக்கிடந்த கண் மடலின் மேல் விழுந்து பளபளக்கிறது. என்னையும் அறியாமல் எனது நெஞ்சமும் விம்முகிறது. கண்களைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொள்கிறேன். அடக்க முடியாது விசும்பல் ஒலி வெளியில் கேட்கிறது. இந்தப் பிரிவு இந்த இழப்பு நிரந்தரமானது. இதை யாராலும் ஈடு செய்ய முடியாது. பாவம் ஆனந்தர். 'சிறகிழந்த பறவைபோல இதனை எப்படித் தாங்கிக் கொள்வார்?' என்ற கேள்வி என்னுள்ளே எழுகிறது.

'பரிசுத்த மரியாளே வாழ்க. பெண்களுக்குள்ளே ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவள் நீரே. உன் திருவயிற்றின் கனியாகிய' என்ற ஜெபத்தின் சில வரிகள் என் செவிப்பறையில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

மீண்டும் நளாயினி

கதவு பூட்டப் பட்டிருந்தாலும், யன்னல் திறந்து இருந்ததைக் கொண்டு உள்ளே நளாயினி நித்திரையாக இருக்க வேண்டும் என நினைத்த ரம்மியா, கதவில் மெதுவாகத் தட்டி,

“நளா...!”

என்று குரல் கொடுத்தாள். ஒரு ஓரமாகச் சுருண்டு கிடந்த நாய் எழும்பி வந்து, அவளை மணந்து பார்த்து, வாலை ஆட்டித் தமக்கிடையே இருக்கும் நட்புறவை வெளிப்படுத்தியது. கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது.

“நேரம் மூன்று மணி. இன்னமும் நித்திரையே? உனக்கென்ன கொடுத்து வைச்சனி.”

நளாயினிக்குச் சொல்வதாக நினைத்து, ரம்மியா சொன்ன கதையைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு முன்னே நின்றவன் நளாயினியின் கணவன் சங்கர்.

“ரம்மியா வாங்க உள்ளே. நளாயினி இப்பதான் போனவ. மகளை ‘ரியூசன் கிளாசில்’ விட்டுப்போட்டு துணிக்கடைக்குப் போக வேண்டும் யாருக்கோ பிறந்தநாள் என்றவ. இப்ப வருவா. இருங்க.”

சொல்லிக்கொண்டே நெற்றியில் இருந்த மயிரை ஒருகையால் ஒதுக்கியவாறு முன்னே போன சங்கர், கதிரையைக் காட்டி இருக்கும்படி சைகை செய்துவிட்டு, அறைக்குள் போனான். 'சேர்ட்' போடாத வெறும் மேலுடன் ஒரு அன்னிய ஆடவனுடன் தனிமையில் இருந்து கதைக்க அவளுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

தானுண்டு, தன் குடும்பமுண்டு என்று இருக்கும் சங்கர், நளாயினியின் நெருங்கிய சினேகிதி என்பதாலோ என்னவோ தனிப்பட்ட மரியாதையும் அன்பும் கொண்டு பழகுவது அவளுக்குத் தெரியும். என்றாலும் நேரம் கெட்ட நேரம், நளாயினியும் இல்லை. அமைதி, தனிமை. வேறொரு நேரம் வருவோம் என நினைத்து ரம்மியா எழும்பியபோது,

“என்ன? எழும்பி நிற்கிறீர்கள். இருங்கோ!”

‘சேர்ட்’டின் கையை அளவு பார்த்து மடித்துக்கொண்டே, அறையிலிருந்து வெளியே வந்து,

“ஒரே வெக்கையாய் இருக்கு.”

‘பான் சவிச்சைத்’ திருகினான் சங்கர்.

“சங்கர்! நாளையின்றைக்கு பிள்ளையின் நான்காவது பிறந்த நாள். தகப்பன் வடிவாய் செய்து ‘வீடியோ’ எடுத்து அனுப்பட்டாம். நளாயினியும் நீங்களும் தான் முன்னுக்கு நின்று எல்லாம் செய்ய வேண்டும்.”

எழும்பி அவனருகே வந்து, அழைப்பிதழை நீட்டியபோது,! அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை! அவளின் கையைப் பிடித்தபடி, அவளது முகத்தை ஒருவித ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனை,

“சங்கர் ! என்ன இது கையை விடுங்கோ !!”

உள் மனது அடித்துக் கொண்டாலும், அதனை வெளிக்காட்டாது நிதானமாகவே சொன்னாள் ரம்மியா.

“ரம்மி உங்களை எட்டு வருசத்துக்கு முதல் கண்டபோது, அழகான இளம் மஞ்சள் நிறச் சீலையும், கனகாம்பரச் சரமும், கண்ணிற்குப் பூசிய மையிலே அந்தக் கருவிறிகள் இரண்டும் பிரகாசத்தோடு படபடக்க....., அந்தக் கணத்திலே என் மனத்திலே உங்கள் உருவம் அப்படியே பதிந்தது இன்றுவரை அப்படியே தான் உங்களைக் காணும் போதெல்லாம் எனக்குள்ளே இனந்தெரியாத ஒரு உற்சாகம் ஏற்படுகிறது. அதற்காக உங்களை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையோ வெறியோ எனக்கு இல்லை.”

அவன் அப்படியே அவளது கையைத் தனது கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு தன் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கிறான்.

“கொஞ்சம் இருங்கோ ரம்மியா. உங்களிடம் மனம்விட்டுக் கதைக்க வேண்டும்.”

எவ்வளவு நம்பிக்கைக்குரியவனாக நினைத்த சங்கர், அதுவும் எனது நண்பியின் கணவன் எனது வீட்டின் நிகழ்வில் முன்னுரிமை கொடுக்க நினைக்கும் இவன்..... . ரம்மியாவுக்கு நடப்பது கனவோ? என்று கூடத் தோன்றுகிறது. ஒரு பெண்ணிடம் நல்ல அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுத் தான் நினைத்ததைச் சாதிக்க நினைக்கும் பலவீனமான ஆண்களுக்குரிய தந்திர புத்தியுடன்தான் இவன் பேசுகிறானோ? இப்படி எத்தனை பெண்கள் நாசமாகி இருப்பார்கள்? எத்தனை குடும்பங்கள் நடுத்தெருவுக்கு வந்திருக்கும்? மதுரையை எரித்த கண்ணகியின் சீற்றம் அடியின்றிலிருந்து பந்தாய் உருண்டு வந்து தொண்டையில் சிக்கிக் கொள்ள, மௌனமாக அவனை நோட்டமிட்டாள் ரம்மியா.

வேதனை கலந்தது போன்ற அந்தச் சிரிப்பும், என்னை நம்பமாட்டாயா? என்று கேட்பது போன்ற ஏக்கப் பார்வையும் அவளது உறுதியை ஆட்டங்காணச் செய்தது. என்றாலும் அவளுள் ஒரு குரல் நம்பாதே! நம்பாதே!! என ஒலமிடத் தொடங்கியது.

“சங்கர் எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஒரு வேளை நீங்கள் ஆத்மார்த்தமான அன்பு வைத்திருக்கலாம். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. அல்லது இது ஒரு சபலமாகவும் இருக்கலாம். பின் விளைவுகளை எண்ணிப் பார்த்தீர்களா?”

“ரம்மியா நீங்கள் என்னை விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. நான் கூடாத நோக்கத்துடனோ, உங்களை அடையவேண்டும் என்ற ஆசையுடனோ பழகியிருந்தால் நீங்கள் தனிமையில் இருப்பதைப் பயன்படுத்தித் தொடர்பை வளர்த்திருக்கலாம்.... நான் அப்படியெல்லாம் செய்ய விரும்பவில்லை.”

“அப்ப எதை விரும்புகிறீர்கள்?”

சிலவேளைகளில் தான் நினைத்ததைச் சாதிக்க முடியாத ஆண்மகன் பல சமாதான வழிகளில் சரண்புகுந்து, தன்னைப் புடம்போட்ட தங்கமாகக் காட்டிக்கொள்ள முனைவதுண்டு. இவன் எந்த ரகம்? என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை.

“நீங்கள் என்னைத் தவறாகப் புரிந்திருக்கிறீர்கள் என்பது விளங்குகிறது ரம்மியா!”

அவன் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை,

“என்ன சரி என்ன தவறு?”

கேட்டுக்கொண்டே, குடையை மடித்தபடி,

“அப்பாடா நெருப்பு வெய்யில் கொழுத்துகிறது. ஓ ! ரம்மியாவா? எப்ப வந்தனீ? வந்து கன நேரமே? கடைக்குப் போனனான். பிள்ளையின்ர ‘பேர்த்டே’ பெரிசாய்ச் செய்யிறியே?”

பதில் சொல்ல விடாமல் கேள்வியை அடுக்கிக் கொண்டு வந்த நளாயினி, கையில் கொண்டு வந்த பொருட்களை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டுக் கதிரையில் சாய்ந்து இருந்தாள்.

“ஓம் நளாயினி, ‘பேர்த்டே’ உங்கட பொறுப்புத்தான். ‘இன்விசேசன்’ சங்கரிடம் கொடுத்திருக்கு. எனக்கும் நிறைய வேலை இருக்கு. போகப் போறன்.”

ரம்மியா எழும்பினாள்.

“ஒன்றும் குடிக்காமல் போறியே? இரு ரம்மி.”

“குடிக்காத வீடே? பிறகு வாறன்.”

அவள் எழும்பியபோது மடியிலிருந்து நழுவிக்கீழே விழுந்த ‘லேஞ்சி’யைப்பற்றிக் கவனமில்லாது ரம்மியா முன்னால் நடக்க, அவளைத் தொடர்ந்து வாசல்வரை அனுப்புவதற்கு நளாயினி சென்றாள். சங்கர் குனிந்து ‘லேஞ்சி’யை எடுத்து, முகத்தருகில் கொண்டு போனபோது, அதன் மெல்லிய வாசனை அவன் இதயத்தில் ரம்மியமான உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

அவளுடன் தனிமையில் மனம்விட்டுக் கதைப்பதற்குக் காத்திருந்து, அதுவும் கைநழுவிப் போய்விட்டதும், அவள் அரையும் குறையுமாகத் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாளோ? என்பதும் மனவருத்தத்தைத் தந்தது. நளா(நீ)யினி இல்லையேல் நான் தனி என்று கவிதை பாடி, பைத்தியமாய் அவள் பின்னே திரிந்து திருமணஞ் செய்த நளாயினியை அவன் வெறுக்கவில்லை. அவளின் இடத்தில் இன்னொரு பெண்ணை

வைத்துப் பார்க்கும் தைரியமும் அவனுக்கில்லை. ஆனால்..... கன்னக் குழி விழுந்த அந்தச் சிரிப்பு..... ஒரு கோடி கதை சொல்லும் வண்டுக் கருவிகள்தான் பூரிப்பான அங்கங்கள்..... கருகருவெனச் சுருண்டு நீண்ட கூந்தல்..... ஒட்டு மொத்தமாகவே அவளிடம் அவன் மனதைப் பறிகொடுத்தது உண்மைதான். தன்னையும் மீறி அலையும் மனதை இழுத்து நிறுத்தி, 'நளாயினியிடம் இல்லாத என்னதான் இவளிடம் இருக்கிறது?' என எத்தனை தரம் தன் மனதைக் கேட்டிருக்கிறான். முனிவர்களும்... ஞானிகளும் இடறுப்பட்டதும் இந்தச் சிறிய விடயத்தில் தானே எனத்தேற்றிக் கொள்வதும் உண்டு. இவ்வளவு காலமும் மனதுக்குள் வைத்திருந்த சலனத்தை மனத்தோடு இருக்க விட்டிருக்கலாம்.

'அவள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாள்? சிலவேளை தனது உயிர் நண்பியான நளாயினியிடமே தன் நடத்தை பற்றிச் சொல்லிவிட்டால்.....? நளாயினி எப்படி அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுவாள்? சங்கர் உங்களுக்கு என்ன குறை விட்டனான்? இப்படி இன்னொருத்தியின் உறவுக்கு அலைகிறியளே! ரம்மியா! நீ இனி மேல் இங்கே வராதே!..... இப்படியெல்லாம் சொல்லிவிட்டால்.....?' என்றெல்லாம் நினைத்தவன், தன்னையும் அறியாமல் 'சிக்'.... 'உஸ்' என்று ஏதோவெல்லாம் செய்து அவதிப்பட்டான்.

"அப்பா! என்ன குழம்பிப்போன மாதிரி இருக்கிறியள்? என்ன? ஏதும் சுகமில்லையே?"

அவளின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கத் திரணியற்றவனாய்,

"ஒன்றும் இல்லை. வெக்கையாயிருக்கு."

என்றான்.

வீட்டுக்குப் போன ரம்மியா, கட்டிலில் விழுந்து நன்றாக

அழுதாள். தன்னை நினைக்க அருவருப்பாகவும் ஆத்திரமாகவும் இருந்தது. 'நான் புருசனைப் பிரிந்து தனியே இருப்பதால் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப என்னை மாற்றி விடலாம் என்றுதானே சங்கர் நினைத்திருக்கிறார். அல்லது நான் எப்படியானவள் என்று அறியப் பார்த்திருக்கிறாரா? ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டார்?' என்றெல்லாம் பலவாறு சிந்தித்தாள். அவளுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. ஆனால் சங்கர் செய்த செயல் அடிக்கடி அவள் கண்முன்னே தோன்றிப் பல காட்சிகளாக விரியும்.

ஆண்களையே நம்பக்கூடாது. எல்லோருமே ஒரே ரகம் தானா? அவர்களின் சலனம் தவறாகிப் போய்விட, அப்பாவிப் பெண்களுக்கு அதுவே சரித்திரமாகி விடுகிறதே. நினைவுகள் தொடர்ந்து துரத்த, குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள்ளேயே சுற்றி..... சுற்றி எனக்கு என்ன பிடித்தது? ஏன் அதையே நினைத்துக் கொண்டு..... ? அதிலிருந்து விடுபட நினைத்தாலும், அந்த நினைவுகள் ரம்மியாவை விடுவதாக இல்லை.

'என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அப்படியானவள் நானில்லை' என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று காத்திருந்த ரம்மியாவுக்கு, அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படவும் இல்லை. அப்படி ஏற்பட்டாலும் அவசரமாகக் கதையைத் தொடக்கிக் கூறி முடிக்கும் திறமையும் அவளுக்கில்லை.

குற்றமுள்ள மனம் குறுகுறுப்பது போல, இருவரும். எதிர்ப்படும் போது, இனந்தெரியாத ஏதோ ஒன்று..... வெட்கமா? வேதனையா? ஏன் இப்படி? நான் என்ன பிழை செய்தேன்? அமைதியான நீரின்மீது விழுந்த கல், அடுக்கடுக்காக வளையங்களை உருவாக்க, அவை விரிந்து செல்வதைப்போல ஆயிரம் கேள்விகள் அவளுள் எழுந்தன.

நளாயினி மட்டும் தூய்மையான உள்ளத்தோடு பழைய மாதிரியே கலகலப்பாகப் பழகினாள். மடியில் கனமிருந்தால் தானே வழியில் பயமிருக்க.....

பிள்ளையின் பிறந்தநாள் விழா மிகவும் சிறப்பாக நடந்து

முடிந்து சங்கரும் நளாயினியும் வீட்டுக்கு வரும் போது இரவு எட்டு மணி.

“அப்பா! ரம்மியாவுக்கு அலுப்பாக இருக்கும் பாவம். சாப்பாடும் செய்யவில்லை. இதைக் கொடுத்துவிட்டு வாங்கோ”

அவசரமாகப் புட்டும் கிழங்குப் பொரியலுஞ் செய்து, ‘பார்சல்’ கட்டி எடுத்துவந்து கணவனிடம் நீட்டினாள் நளாயினி. அவளை அர்த்தம் நிறைந்த பார்வையால் அளந்தான் சங்கர். இவளுக்கு என்மேல் சந்தேகம் ஏற்படுவதே இல்லையா? அல்லது எனக்கு ரம்மியா மீது நாட்டம் இருக்கிறதென்பதை அறிந்துதான் நடக்கிறாளா.....? எட்டு வருடக் குடும்ப வாழ்வில் நளாயினி தன்னைப் புரிந்து வைத்திருக்கிற அளவுக்கு தான் அவளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லையே என்ற வருத்தம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

இரவின் அமைதி, பாதையில் போவோரும் வருவோரும் குறைவு. சில வீடுகளில் பிள்ளைகள் படிக்கும் சத்தம், அழும் சத்தம் இவற்றுக்கிடையில் ‘சாப்பாட்டைக் கொடுத்துவிட்டு உடனே திரும்புவதா? அல்லது உள்ளே போவதா?’ என்ற கேள்வியும் அவனுள் எழுந்து ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

கதவில் மெல்லத் தட்டி, ‘ரம்மியா!’ என்று உரிமையோடும் ஆசையோடும் அந்தப் பெயரை உச்சரித்தான். அவள் குரலை இனங் கண்டிருக்க வேண்டும். கதவைத் திறந்து தலையை நீட்டி,

“சங்கரே? என்ன இந்த நேரம்?”

அவள் அவனை உள்ளே அழைக்கவில்லை. கதவின் எல்லைக்கு உள்ளே இருந்து தன் உடலையும் வெளியில் எடுக்கவில்லை.

“நளாயினி சாப்பாடு தந்து விட்டா. இந்தாருங்கோ.” எனக் கூறியபடி ‘பார்சலை’ அவளிடம் நீட்டினான்.

“அவளுக்கு விசர். இந்த நேரம் உங்களையும் அலைச்சுக் கொண்டு எனக்குச் சாப்பிடவும் விருப்பமில்லை.”

சாப்பாட்டுப் ‘பார்சல்’ கைமாறியபோது ஏற்பட்ட ஸ்பரிசம் அவளுக்குள்ளே மின்சாரம் பாய்ந்ததைப் போன்ற ஒரு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதே அது என்ன? கணநேர உணர்வுகளுக்கு அடிமைப்பட்டு..... சீ..... கூடாது.

“சரி சங்கர் நளாயினி தேடுவாள். போயிட்டு வாங்கோ.”

“ஓம் ரம்மியா.... நான் போறன். நீங்கள் என்னைப் பற்றி...., நான் சொன்னதைப் பற்றி என்ன நினைச்சனீங்கள்?”

“பிறகு ஆறுதலாக அதைப் பற்றிக் கதைப்பம். எனக்கு சரியான தலையிட்யாக இருக்கு..... நேரம் போகுது கவனமாகப் போங்கோ. ‘குட்நைற்.’”

சொல்லிவிட்டு, கதவை அடித்துச் சாத்தினாள் ரம்மியா. ‘சில சந்தர்ப்பங்களை நாங்களே உருவாக்கி... அதிலே நாங்களே நாசமாகி..... கலங்கிய குட்டையாக மனம் குழம்பிப் போயிருந்தது அவளுக்கு. கடிவாளம் இல்லாத குதிரையாக மனம் அடிக்கடி சங்கரிடம் தாவியது. நானும் பத்தினி வேஷம் போடுகிறேனா? எனக்கு என்ன நடந்தது? மனம் விசித்திரமானது என்பது இப்பொழுதுதான் அவளுக்குப் புரியத் தொடங்கியது. வண்ணப் பூங்காவாக இருக்கும் நளாயினியின் குடும்பத்தில் புயலாக நான் புகுந்து விடுவேனா? எனத் தன் மனதையே கேட்டுப் பார்த்தாள். பலன் பூச்சியம். மனக்குரங்கு அவளை ஏமாற்றி விட்டுத் தன்பாட்டில் தாவத் தொடங்கியது.

காசு பணம் மட்டுமிருந்து என்ன செய்வது? காலம் ஏன் இப்படி வீணாய்ப் போகவேண்டும். இனிமேல் அவரை வெளியே போகாது தடுக்க வேண்டும். அல்லது, என்னையாவது வெளியில்

எடுக்கச் சொல்ல வேண்டும் என்ற தீர்க்கமான முடிவை எடுத்தாள் ரம்மியா.

“ஹப்பி பேர்த் டே ரு யூ.”

கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, ‘இது என் பரிசு’ என்று முத்தம் கொடுத்த நளாயினி,

“இன்று நாற்பத்தைந்து வயது பூர்த்தியாகிறது. எனக்கு என்ன ‘ஸ்பெசல்’ தரப்போகிறீர்கள்?”

என்று கணவனிடம் கேட்ட போது,

“நானே ‘ஸ்பெசல்’ தானே.”

எனச் சங்கர் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“சரி நீ எனக்கு என்ன தரப்போகிறாய்?”

“உங்களுக்கா? வித்தியாசமான பரிசு. அது என்ன தெரியுமா? அதுதான் ரம்மியா....”

அவள் சொல்லி முடிக்க முதலே அவனின் தோளில் ஊர்ந்த எறும்பு ஒன்றைப் பிடித்து,

“நல்ல காலம். இப்ப இது உங்களைக் கடித்திருக்கும்.”

சின்னப்பிள்ளை போலக் கலகலவெனச் சிரித்தாள் நளாயினி. சங்கருக்கு ரம்மியா என்று சொன்னது மட்டுந்தான் கேட்டது. பின்னர் சொன்னவை எதுவும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. பொறி கலங்கிப் போய் இருந்தான். புதிர் போட்டது மாதிரி இப்படியொரு

குண்டைத் தாக்கிப் போட்டுவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டு நிற்கிறாளே என்று அவள்மீது கோபமாகவும், மிகுதியைக் கேட்டுவிட வேண்டும் என்று ஆவலாகவும் இருந்ததால், கவனிக்காத மாதிரியும் காதில் விழாத மாதிரியும் மௌனமாக இருந்தான். ஆனால் பொறுமை மேலும் பொறுக்க முடியாத நிலைக்குப் போய்விடவே,

“சரி நீ எனக்கு என்ன தரப்போகிறாய்? சொல்லேன்.”

“இருந்து பாருங்கோவேன்...”

நளாயினி சொல்லிக்கொண்டே ‘ரிசீவரை’ எடுத்துக் காதில் வைத்துக்கொண்டு எண்களை அழுத்தினாள். ஒவ்வொரு முறை அழுத்தும் போதும் அது அவனது இதயத்தில் ஓங்கிக் குத்துவது போல இருந்தது.

“ஹலோ! ரம்மியாவா? இன்று முழுக்க எங்களோட இருக்க வேணும். சாப்பாடும் எங்கட வீட்டில் தான்.”

“என்ன விஷேசமோ?”

“வாவன். வந்தால் தெரியும்தானே..... ஓம் சங்கருக்கு நாற்பத்தைந்து.”

“சரி ஓகே.”

தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டு அவனிடம் வந்தாள்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?”

குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றி வைத்து ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்பது போலவும், தண்டனையாகச் சாட்டையடிகள் விழுவது

போலவும் உறைந்து போயிருந்தான் சங்கர்.

“அப்பா! உங்களுக்குப் பிடித்தது பிடிக்காதது, விரும்பியது விரும்பாதது எல்லாமே எனக்குத் தெரியும். உங்களுக்கு ரம்மியாவை மிகவும் பிடிச்சிருக்கு என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அதால உங்களுக்கு விருப்பமான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தித் தருவது நல்லது என்று நினைச்சன்.”

அன்றும் இப்படித்தான் நளாயினி தன் கணவனைக் கூடையில் சுமந்துகொண்டு போயிருப்பாளோ? இவளும்..... அதே பாணியா? அல்லது வித்தியாசமானதா? தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கே தனித்துவமாக விளங்கும் இல்லற தர்மம், உடல் மனம் என்பவற்றையும் கடந்து, வெறும் சடங்காகவோ சம்பிரதாயமாகவோ மாறிவிட்டால் நாம் அதனை எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்வது? நாளைக்கு இவள் வேறு ஒருவனுடன் வந்து, ‘எனக்கு இவரை ரெம்பவும் பிடிச்சிருக்கு’ என்று சொன்னால் அதைத் தாங்கும் மனப் பக்குவம் எனக்கு இருக்குமா? ‘நளாயினி.... வேண்டாம்’ என்று சொல்ல வாய் எடுத்தவன், கன்னத்தில் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றிக் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். நளாயினி எதுவித சலனமுமில்லாது ‘பார்த் ரூமில்’ குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது பாடல் ஒலி அவனது காதில் ஓங்கி அறைவது போல ஒலித்தது.

அவளுக்குத்தான் தெரியும்

பெரிய மரங்கள் விசாலமான தமது கிளைகளைப் பரப்பி அந்த இடத்திற்குத் தனி அழகைத் தருவதோடு, நிழலையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தத் துறையடியில் மரக்கறிக்கடை, தேனீர்க் கடை, மீன் வாடிகள், வரிசையாக நிற்கும் 'மினிவான்', 'பஸ்' என்பனவும், மாறிமாறி அங்கிருந்தும் இங்கிருந்தும் புறப்பட்டு வரும் 'பாதை'களும், அவற்றைவிட பழுதடைந்த நிலையில் ஒருபக்கமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட 'பாதை'கள் இவையெல்லாம் சேர்ந்து துறையடி எப்போதும் ஒரு உயிரோட்டம் உள்ளதாகவே காணப்படுவதுண்டு. இங்கிருந்து 'பாதை' புறப்பட்டு விட்டது. அக்கரையில் இருந்து வரும் 'பாதை' யில் வருபவர்களுக்காக 'பஸ்' காத்து நிற்கிறது.

திடீரென எனக்கு முன்னாலே ஒரு அழகிய இளம் பெண். சிவந்த நிறம், ஒல்லியான உடல்வாகு, அழகான இரு கருவிழிகள், பிடித்து வைத்தது போன்ற மூக்கும், கீறி விட்டது போல உதடுகளும். தலையைச் சரித்துக் கையை நீட்டிக்கொண்டு கள்ளங் கபடமில்லாமல் நிற்கும் இவள், என்ன கேட்கிறாள்? என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. என்கண்கள் அவளின் மார்புப்பகுதியில் எதையோ தேடுவது போல முனைந்தபோது, அங்கு அவளது இரண்டு பின்னல்களும் சுருண்டு வளைந்து இரண்டு பக்கமும் தோரணம் தொங்குவது போல தொங்கிக் கொண்டிருக்க, அந்தத் தோற்றம், சிரிப்பு எல்லாமே எனக்காக இறைவனால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது போன்ற உணர்வில்,

என்னை மறந்த லயிப்பில் இருந்த என்னை. பக்கத்திலிருந்த நண்பன் தட்டி.

“என்னடா குமார் அப்படியே சிலையாய் போய்விட்டாய்? அவள் ஒரு ஊமைப் பிச்சைக்காரி. ஏதாச்சும் போடு. இல்லாவிட்டால் உன்னை விடவே மாட்டாள்.”

‘ஊமைப் பிச்சைக்காரி’ என் காதில் அந்தச் சொற்கள் ஒருவித வலியை ஏற்படுத்தின. அவள் அதே சிரிப்புடன் முந்தானையைச் சரிசெய்து கொண்டு நீட்டிய கையை நீட்டியபடியே நிற்கிறாள். பத்து ரூபாய்த் தாள் ஒன்றை எடுத்து அவள் கைக்குள் திணிக்கின்றேன். விழிகளை அகலமாக்கி, ஆ! என்று வாயைத் திறந்து, தனது பிரமிப்பைக் காட்டியவளாய் அப்பால் நகருகின்றாள்.

“ஏய்! பஸ் வெளிக்கிடப் போகுது. கெதியாய் இறங்கு.”

வயது போன பெண்ணொருத்தி அவளை ஏசுகிகிறாள். அந்த ஏச்சுக்குப் பதிலாக நாடியைத் தோளில் இடித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொருவரிடமும் வலுக்கட்டாயமாகக் கையை நீட்டிக் கிடைப்பதை வாங்கிக் கொள்கிறாள்.

“குமார், என்னடா திகைச்சப் போனாய்? இவளுக்கு வாய் பேசத் தெரியாது. ஆனால் சரியான ஆள். இப்ப பார்.”

குமாரின் நண்பன் அவளின் கையில் தட்டிக் கிட்ட அழைத்தான். கையால் ஏதோ சைகைகள் செய்து, ‘என்னைக் கலியாணம் செய்கிறாயா?’ என்ற பொருளில் அவளிடம் ஏதோ கேட்டான். உடனே அவளது முகம் விகாரமாகத், தனது பாஷையில் ஏதோ ஏசிக்கொண்டு ‘பஸ்’சை விட்டு இறங்கி, இரண்டு கைகளாலும் பாவாடையைத் தூக்கிக் கொண்டு பக்கத்தில் நின்ற வாகனத்தில் ஏறி அவள் மறைந்தது, அழகு

நிலவை முகில்கள் மூடிக்கொண்டுவிட. வானம் வெறுமையாகக் கிடப்பது போல, என்னையும் ஒரு வெறுமை சூழ்ந்து கொண்டது.

கொலுவில் வைத்த பொம்மை போன்ற அவளின் தோற்றம் என் இதயத்தில் பதிந்து போன விந்தை எனக்கே தெரியாது. இஷ்ட தெய்வத்தை நினைத்துக்கொண்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் பக்தனுக்கு முன்னால் தெய்வம் காட்சி கொடுப்பது போல, எனக்கும் ஒரு அனுபவம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

“கவிஞன் கற்பனையில் மூழ்கியது போல என்ன சிந்தனை ஒடுகிறது? அந்த ஊமையைப் பற்றியோ.....?”

எனது தொடையில் தட்டி நண்பன் கேட்டதில் ‘ஊமை’ என்று சொன்ன சொல் மட்டும் என் இதயத்தின் ஒரு பக்கத்தில் அம்பாய்ப் பாய்ந்து குத்தியது.

“டேய் முரளி! இப்படி அழகான பெண்ணை, அதுவும் வாய் பேச முடியாதவளை தெருவில் பிச்சை எடுக்க விட்டிருக்கிறான்களே! இவங்களுக்கு முளை இல்லையா?”

என்ற எனது கேள்விக்குப் பதிலாகச் சத்தமிட்டுச் சிரிக்கின்றான்.

“அட உலகம் தெரியாதவனே! இப்படி எத்தனை விதமாய் எல்லாம் பிழைக்கிறானுகள் நீயொருத்தன்.”

அவனது பேச்சைக் காதில் வாங்கிக்கொண்டபடி எனது கண்கள் அவளைத் தேடுகின்றன.

“இவள் யாரோ உறவினர்களுடன் இருக்கிறாளாம். பெற்றவர்களுக்கு என்றால் பிள்ளையின் அருமை தெரியும். இவளால் வைத்திருப்பவர்களுக்கும் பிரயோசனமாய் இருக்கும். வேறு என்ன உனது ஆராய்ச்சி?”

முரளி என் முகத்தைப் பார்க்கிறான்.

“இவள் சரியான ஆளடா. இவளை யாரும் ஏமாத்த முடியாது. கொஞ்சம் முதல் கண்டாய் தானே.”

என் மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்த அந்தக் கேள்வியைக் கேட்பதா விடுவதா என்ற தடுமாற்றத்துடன் போராடிவிட்டு மெதுவாகக் கதையைத் தொடக்கினேன்.

“முரளி! இவளை யாராவது கலியாணம் செய்து குடும்பப் பெண்ணாய் வைத்திருக்கலாம் தானே? இவள் பிச்சை எடுக்கப் பிறந்தவளாய் எனக்குத் தெரியேல்ல. ஒரு குடும்ப விளக்காய் ஒளிர வேண்டியவள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.”

“நினைக்கிறது என்னடா மச்சான்? எல்லோரும் இப்படி நினைக்கலாம் தானே. நீ செய்வியா? அதை முதலில் சொல்லு.”

துணிந்து உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது நான் மௌனமாக இருக்கிறேன். அம்மாவும் மூன்று அக்காமாரும் அடுக்கடுக்காக நினைவில் வந்து நின்றார்கள். ‘தம்பி இந்த நாலு சுமையும் உனக்குப் போதாதா? இதைவிட ஊமையும் வேறா?’ அக்காமார் ஒவ்வொருவரும் கேட்பது போலவும், அம்மா தலையிலும் முகத்திலும் அடித்துக்கொண்டு ‘குடிக்குப் பிறந்து குரங்காட்டம் போடப் போறியா? இவளவை குமராய் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. நீ உழைத்தும் தரவேண்டாம். என்ற குடும்பத்துக்கு குலவிளக்காய் ஒரு நல்லவளைக் கூட்டிக் கொண்டு வா. சந்தோஷமாய் செய்து தானேன்.’ என்று மூச்சு விடாமல் அம்மா சொல்லி முடித்தது போன்ற பிரமை. என்னிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்படுகிறது.

“இவள் கெட்டுப் போய்விடுவாளோ? அல்லது கெடுத்து விடுவார்களோ? என்று தானே பயப்பிடுகிறாய். அது ஒருநாளும்

நடக்காது. இவள் சின்னப் பிள்ளை மாதிரி ஆனால் கெட்டிக்காரி. ஒருவரும் ஏமாற்ற முடியாது. அப்படி ஒன்று நடந்தாலும் கம்மா விடமாட்டாள்.”

முரளி இவ்வளவு உறுதியாகச் சொன்ன போது, எனக்கும் சற்று தென்பு வந்தது. அவனின் கணிப்புத் தவறுவதில்லை. முன்னால் நடந்து போகும் ஒருத்தியைப் பற்றிக் கருத்துச் சொல்லுவான். அது ஒருவகையில் உண்மையாகத்தான் இருக்கும். சில அனுபவங்களுக்குள் முகம் கொடுக்கும்போது ஏற்படும் மனநிலை, அதிலிருந்து விலகும்போது இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அந்தப் பெண் அச்சில் பதித்தது போல எனக்குள் ஐக்கியமாகிவிட தினமும் அவள் தரிசனத்தில் ஒரு திருப்தி மட்டும் ஏற்பட்டது.

இடமாற்றலாகிப் போன புதிதிலும் சில வேளைகளில் அந்த முகம் அடிக்கடி கண்முன்னே வந்து தொல்லைப் படுத்திச் செல்வதுண்டு. காலப்போக்கில் தற்செயல் சந்திப்புக்களில் ஒன்றாக அதுவும் மறந்து போனது.

மூத்த அக்காவுக்குத் திருமணம் பேசி முடிவாகி விட்டதால் என்னை வரும்படி அம்மாவிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்ததைத் தொடர்ந்து லீவு போட்டுவிட்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டேன்.

அம்மாவின் கையினால் சமைத்துத் தரும் சாப்பாட்டில் இருக்கிற திருப்தி எதிலுமே வருவதில்லை. அதைவிடத் ‘தம்பி’ ‘தம்பி’ என்று ஒடியோடிக் கவனிக்கும் அக்காமார், உடுப்புக் கழுவுவது, ‘அயன்’ பண்ணுவது, புதுப் புதுச் சாப்பாடுகள் செய்து தருவது இதைவிட உறவினர் நண்பர் என்று ஊரில் இருக்கும்போது ஒரே உற்சாகம் தான்.

சோதனைக்காக நிறுத்தப்பட்ட ‘பஸ்’ மீண்டும் ஒரு உறுமலுடன் புகை வளையங்களைக் கக்கியவாறு புறப்பட, ‘பஸ்’ஸிலிருந்தவர்களை நோட்டம் விடுகிறேன். கைக்குழந்தையுடன் ஏறிய தாய் ஒருத்தி ‘பஸ்’சின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் ஊஞ்சலாடுவது போல அங்கும் இங்கும் அலைக்கப் பட்டபோது, பின்னால் நின்றவரின் காலை மிதித்திருக்க வேண்டும்.

“லாடன் அடிச்சுக்கொண்டு வந்துவிடுவினம். மனுசரினர் கால்களைச் சக்கையாக்கி”

வசைமாரி பொழிந்த பெரியவர், குனிந்து காலைத் தடவிக் கொண்டார். பெரியவர் சொன்னது எதுவும் அவளுக்கு விளங்கவில்லை என்பதற்கு அறிகுறியாகச் சிரித்துக்கொண்டே இருப்பவர்களின் முகங்களிலே இரக்கத்தைத் தேடி நோட்டமிட்டாள். மொழி தெரியாமல் இருப்பதும் சில விடயங்களில் நல்லது என நினைத்துக் கொண்டேன். ஒருவரும் அந்தப் பெண்ணிற்காக இரங்கியதாகத் தெரியவில்லை. தலையசைத்து அவளை வரும்படி சைகை செய்து, இடத்தைக் கொடுத்துவிட்டு எழும்புகிறேன். உலகம் முன்னேறிக்கொண்டு போகப் போக மனப்பாங்குகளும் சுருங்கிக் கொண்டு போகிறது போல. ‘அடிக்கொரு ‘செக் பொயின்ற’ இறங்கி ஏறுவது போதாமல், இருக்கிற இடத்தையும் விட்டுக் கொடுக்க யாருக்குத்தான் மனம் வரும்?’ என மனதைத் தேற்றுகிறேன்.

‘பஸ்’ திருகோணமலை ‘பஸ் ஸ்ராண்’டை வந்தடைந்து விட, மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தருகில் ‘மார்க்கட்’ பின்புற வழியாகப் போகும் மத்திய வீதியில் நடக்கின்றேன். அன்று வெள்ளிக் கிழமை என்பதால் பிச்சைக்காரர் கூட்டம் கடைகடையாக ஏறி இறங்கிப் போகிறது. திடீரென மின்னல் வெட்டுப் போல அந்த முகம் இங்கே எப்படி? வெறும் பிரமையாகத் தான் இருக்கும் எனச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டாலும், மனம் கேட்க மறுக்கிறது. நடையைச் சற்றுத் தளர்த்திக் கொள்கிறேன். துணிக் கடைக்குள் போன அவ்வுருவம் திரும்பி வருகிறது. கண்களைக் கசக்கிவிட்டுப் பார்க்கிறேன். அவளேதான். சந்தேகமேயில்லை. இடுப்பில் ஒரு குழந்தை. அதன் முக்கிலிருந்து வழிந்த சளியும், வாயிலிருந்து வழிந்த எச்சிலும் சங்கமமாகிப் போக, அவள் தொங்கல் சீலையை எடுத்து துடைத்துக் கொண்டாள். ஏமாற்றப்பட்டவள் என்றால் இடுப்பில் இருப்பது மட்டும் போதுமென்று இருந்திருப்பாள். இப்போது வயிற்றிலும்

சுமந்து கொண்டிருக்கிறாளே! பலியாகிப் போனதால் பழகிப் போய்விட்டாளா? எனக்கு ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது.

இரண்டு கைகளாலும் பாவாடையைத் துக்கிக் கொண்டு ஓடியது, தோளில் நாடியால் இடித்து நெளித்துக் காட்டியது, இவளை ஒருவரும் ஏமாற்ற முடியாது என்று நண்பன் தீர்க்க தரிசனம் கூறியது, எல்லாமே கண்முன் நிழலாடியது. அன்று அனுதாபப்படத் தெரிந்த எனக்கு ஒரு வாழ்க்கை கொடுத்து ஏற்கக் கூடிய மனத் தைரியம் இருந்திருந்தால், இன்று இவள் தெருவிலே மூன்று உயிர்களுக்காகப் பிச்சை எடுக்க நேர்ந்திராது. அவள் அசைந்து அசைந்து நடந்து அடுத்த கடைக்குள் போகிறாள்.

கொஞ்சக் காலம் கழித்து நான் மீண்டும் வரும்போது அவளிற்குப் பின்னால் ஒரு வரிசை பிச்சைக்காக நீண்டிருக்கும் என்பது நிச்சயம். இப்படி அபலைகளின் வாழ்வைத் திரைமறைவில் இருந்து கெடுக்கும் முகமூடி மனிதர்களின் வேஷம் கலைக்கப்படும் வரை, யார் குற்றவாளி என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அவள் என்னைக் கடந்து வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் போய்விட்டாள். நான் வீட்டுப் படலையைத் திறக்கின்றேன். அம்மா சிரித்த முகத்தோடு என்னை வரவேற்கிறார்.

கன்னியாதானம்

என்று மனதில் நினைத்தாள்.

“சிந்து மேசைக்குப் போகலாம்.”

அப்பாவின் கட்டளை அவளின் காதுகளுக்குள் இரும்பைக் காய்ச்சிப் புகுத்தியது போல வலித்தது.

“எந்த நேரமும் படி! படி!! இதைவிட இந்த வீட்டில் வேறு ஏதாவது சுதந்திரம் இருக்குதே?”

முணுமுணுத்தபடி மேசையில் போய் இருக்கிறாள் சிந்துஷா.
அவள் முன்னாலே விரித்து வைத்த கொப்பித் தாள்களின்

பக்கங்களை அர்த்தமில்லாது அவள் விரல்கள் புரட்டுகின்றன. அம்மாவும் வேலைக்குப் போய்விடுவதால், அதிகமாக 'ரியூசனும்' பக்கத்து வீடும் என்று பழக்கப்பட்டுப் போன அவளது வாழ்க்கையில் சந்தோஷத்தை இழந்த சோகம் நிரந்தரமாகிக் கொண்டது. சிந்துஷா காய்ச்சலினால் மூன்று நாட்கள் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை என்பதால், பாடக் குறிப்புக்களை வாங்கி வருவதற்காக, அவளுடன் படிக்கும் நளினியின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தாள்.

அங்கே, நளினி தாயின் மடியில் தலையை வைத்துக் கொண்டு தொலைக்காட்சி பார்க்க, அவளது தாயார் மகளின் தலையை வருடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சிந்துவே? வா! வா!! ஏன் பள்ளிக்கூடம் வரேல்ல?”

அவள்துள்ளி எழுந்து இருந்துகொண்டே சிந்துவையும் இருப்பதற்குக் கதிரையைக் காட்டினாள்.

“அம்மா இந்தத் தலையைப் பின்னி விடுங்கோவேன்”

சொல்லிக்கொண்டே,

“இப்ப சுகமா சிந்து?”

நளினி கேட்ட கேள்விக்கு என்ன பதில் சொன்னேன் என்பதே சிந்துஷாவுக்குத் தெரியாத வகையில், அவள் தாய் பிள்ளையின் செயல்களைக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினாள். சிந்துஷா கேட்ட கொப்பிகளை எடுத்துக் கொடுத்துக்கொண்டே,

“அம்மாக்குஞ்சு ‘ரீ’ போடுங்களேன்”

தாயின் கழுத்தை அவள் கட்டிக்கொள்ள,

“விடு நளினி விடு. இஞ்சு பாரும் சிந்துஷா நீரும் இப்படித்தானே அம்மாவிடம் வேலை வாங்குகிறீர்?”

“எங்கட அம்மாவுக்கு இப்படியெல்லாம் எங்க நேரம் வரப் போகுது” என்று சொல்ல வாயெடுத்தவள் அவற்றை வாய்க்குள்ளேயே ஜீரணித்துக் கொண்டு வெறுமனே சிரித்தாள்.

நளினியின் தாய் எழுந்து சமையலறைக்குள் சென்றாள். நளினியைப் பார்க்க சிந்துஷாவுக்குப் பொறாமையாகக் கூட இருந்தது.

“ஏன் சிந்து ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்?”

“எனக்கு இன்னமும் நல்ல சுகமில்ல.”

அவள் சுகமாகிவிட்ட வருத்தத்தின் மீது பழியைப் போடுகிறாள்.

“நீர் நன்றாக வருத்தத்தை மாற்றிக்கொண்டு பாடசாலைக்கு வாரும். நான் கொப்பிகளைத் தாறன். அதுவரை வீட்டிலிருந்து படியும்.”

‘படியும்’ என்ற சொல் அவளுக்கு வேம்பாகக் கசந்தது. சூடு பறக்கும் தேனீரையும், ‘பிஸ்கட்’களையும், வாழைப் பழங்களையும் நளினியின் அம்மா அவர்களுக்கு முன்னால் கொண்டுவந்து வைத்தாள். ‘எனக்கு நானே எல்லாம் செய்து, என்னிடம் வருபவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, வீட்டிற்கு வருபவர்களுக்கே நான் தான் ‘ரீ’ போட்டுக் கொண்டு வரவேண்டும்’ என மனதுள் கூறிக் கொண்டாள் சிந்துஷா. வீட்டு வேலைகளைப் பழகிக் கொள்வதில் எந்தவித நட்டமும் இல்லைத்தான். ஆனால் உற்சாகப் படுத்துவதோ, அன்பைக் காட்டுவதோ எதுவுமே இல்லாத இயந்திரங்களாய், எந்த நேரமும் படி! படி!! என்ற பல்லவியையே பாடிக்கொண்டு இருக்கும் பெற்றோருடன் வாழ்வது சிறை வாழ்க்கை போல இருந்தது.

“அக்கா என்ற பேனையை எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டியள்.”

‘ரியூசன்’ முடிந்து வந்ததும் வராததுமாகக் கொப்பியை மேசையில் வீசிவிட்டு, சிந்துஷாவைச் சீண்டத் தொடங்கினான் தம்பி பரத்.

“சும்மா இரு பார்ப்போம். எனக்கேன் உன்ர பேனையை? வில்லன் மாதிரி இவன் ஒருத்தன் தம்பியாய் வந்திருக்கிறான். இந்த வீட்டில எல்லாம் அப்படித்தான்.”

வாய்த்தார்க்கம் மாறிக் கைச்சண்டையாக வலுத்தது.

“ஒரு கொஞ்ச நேரம் இருவரும் ஒரு இடத்தில இருக்க மாட்டியள்.”

தகப்பனின் கையில் இருந்த பிரம்பு ‘விசக்’ ‘விசக்’ என்று இருவர் முதுகையும் பதம் பார்த்தது.

“இதற்கு மாத்திரம் குறைவில்லை. ‘ரீவி’ பார்க்கக் கூடாது. ‘ரேடியோ’ கேட்கக் கூடாது. எல்லாம் கட்டுப்பாடு. அதைவிட அடி உதை வேறு. இந்த வீட்டில இருக்கிறதவிட செத்துத் தொலைஞ்சாலும் நிம்மதியாய் போய்விடலாம்.”

சிந்துஷா சொல்லிச் சொல்லி அழுதாள்.

“வாய்காட்டினால் இன்னமும் வாங்குவியள்.” என்று கூறிய தகப்பனின் பயமுறுத்தலைத் தொடர்ந்து,

“என்னப்பா ஒரே பிரளயமாய் கிடக்கு?”

கேட்டுக்கொண்டே வந்த தாயிடம்,

“உன் புத்திர சிகாமணிகளின் மல்யுத்தத்தை வந்து பார். உனக்கு வேலைவிட்டு வந்தாலும், ‘ஓவர்ரைம்’ வேலை செய்யப்

போறவன் மாதிரி எதையாவது பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டு போய்விடுவீர். இந்தப் பிள்ளைகளைக் கவனிப்பாரும் இல்லை. கெட்டலைஞ்சு போகப்போதுகள்.”

“ஏன் என்ன நடந்தது?”

“மகளுக்கு நாடகம் பார்க்க விடவில்லையாம். மகனார் பேனையைக் காணவில்லையாம்.”

“சிந்து! இந்த வருஷம் சோதினை எடுக்கப் போறாய், உதுகளை விட்டுப் போட்டுப் படியன்.”

“படி என்கிறது வாய்ப்பாடே? நான் தானே படிக்கிறது. நீங்களே? அன்பு ஆதரவு ஒன்றும் கிடையாது. சாப்பாடும் உடும்பும் தந்தால் போதுமே? எங்கட தேவைகள் ஆசைகள் எதையும் புரிந்து கொள்ளாத நீங்களும் ஒரு பெற்றோரே?”

சிந்துஷா அடக்கி வைத்திருந்ததை எல்லாம் கொட்டித் தீர்த்தாள்.

“சிந்து நானும் தான் பார்க்கிறேன். வரவர வாய் நீளுது. உது நல்லதுக்கில்ல. உங்கள் விட எத்தனை பிள்ளைகள் கஷ்டப் படுகதுகள் தெரியுமே?”

“எவ்வளவு நல்லாயிருக்குதுகள் தெரியுமே? தாயென்று பெயருக்கு இருந்தால் போதுமே? என்ற மனநிலை தெரியுமா? ஒரு நிமிடம் மனம்விட்டு பேசியிருக்கிறோமா? பிள்ளை என்று அன்பாய் என்ன செய்து தாறியள்?”

“விதண்டாவாதம் பேசாமல் இரு சிந்து.”

தாயின் குரலில் கண்டிப்புத் தொனித்தது. ‘அன்றி’ என வெளியே

யாரோ கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. சிந்து எட்டிப் பார்த்தாள். அது அம்மாவின் நெருங்கிய நண்பியின் மகன், ரூபன், கையில் ஏதோ 'பார்சலுடன்' நின்றான்.

'உள்ளே வாங்கோ. அம்மா இருக்கிறா.'

சிந்து அவனை உள்ளே வரும்படி அழைத்தாள்.

'இல்லை நான் போக வேண்டும். இதைக் கொஞ்சம் பிடியுங்கோ.'

'சிந்து! உள்ளே அடுப்பில் தண்ணீர் கொதிக்குது. ஒருக்கால் பாருங்கோ.'

அம்மா தேன் வழியப் பேசிக்கொண்டு வெளியே சென்றது, அவள் ரூபனுடன் கதைக்கக் கூடாது என்ற நோக்கத்துடன் தான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். வாலிபப் பருவத்தில் யாராவது வீட்டிற்கு வந்தால், அம்மா எப்படியாவது அவளை உள்ளே அனுப்பி விடுவாள் என்பதைப் பலமுறை சிந்துஷா கவனித்திருக்கிறாள். சிலவேளைகளிலே கதையோடு கதையாக 'முன்னுக்கு வராதே!, அவனோட கதைக்காதே, இவனோட சிரிக்காதே' என்று தாய் சொல்லும் போது,

"உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கே? சும்மா எதைச் செய்வது எதை விடுவது என்று தெரியாமல் நான் என்ன சின்னப் பிள்ளையே?"

சிந்துஷா எரிந்து விழுந்தால் மௌனமாகிப் போவாள் தாய். இந்தக் கட்டுக்களை எல்லாம் அறுத்தெறிந்து விட்டு சுதந்திரமாகத் தன் விருப்பப்படி நடக்க வேண்டும் என்ற ஆசை சிந்துஷாவுக்கு வலுப்பெற்றது.

படி! படி!! என்று தினமும் உச்சரித்த தாரக மந்திரம் வலிமை பெற்றுப் பயன் தந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

சிந்துஷா சிறந்த பெறுபேறு பெற்றுப் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போகக்கூடிய தகுதியைப் பெற்றிருந்தாள். அவள் உள்ளமெல்லாம் இனந்தெரியாத மகிழ்ச்சியில் நிறைந்திருந்தது. வரம் வேண்டித் தவமிருந்த பக்தனின் முன்னால் இறைவன் தோன்றி 'என்ன வரம் வேண்டும்? கேள்' என்று கேட்டு, கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்தது போல, அவளுக்கு எதிர்பாராமல் கிடைத்த இந்தப் பெறுபேறு அதிஷ்டம் என்றுதான் கூறவேண்டும். சிந்துஷாவை விட நன்றாகப் படிக்கக்கூடிய மாணவிகள் இருவருக்கு நல்ல பெறுபேறு கிடைக்கவில்லையே என்று தீராத சோகத்தில் மூழ்கியிருக்க இவள் மட்டும் சொல்ல முடியாத சந்தோஷத்தில் மிதந்தாள். இதுவும் கடவுளின் வேடிக்கையோ என்னவோ? 'அரிசியின் மேலே அவனவன் பெயரை ஆண்டவன் எழுதிவைப்பான். அடுத்தவர் யாரும் எடுப்பதற்கில்லை. அவனவன் தின்றே தீர்ப்பான்.....' எத்தனை அர்த்தம் பொதிந்த வரிகள் என அவள் மனம் அசைபோட்டுப் பார்த்தது.

பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போக முன்னரே, விடுமுறையில் வரும் மாணவர்கள் வர இருக்கும் மாணவர்களின் விபரங்களை அறிந்து, காணும் இடங்களில் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கி இருந்தார்கள். போகமுதலே இப்படியென்றால், போனபின்பு எப்படியிருக்கும் என மற்றவர்கள் பயந்தாலும், சிந்துஷா இதற்கெல்லாம் பயப்படாதவளாகத் துணிவோடு இருந்தாள். தனக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பட்டியல் போட்டு ஒவ்வொன்றாக வாங்கிச் சேகரிக்கத் தொடங்கினாள் சிந்துஷா.

பிரியப் போகிறாள் என்பதாலோ என்னவோ அம்மாவும் அப்பாவும் அவள்மீது கவனமும் அக்கறையும் கொண்டவர்களாகப் பாசத்தைப் பொழிந்தார்கள். சிலவேளை அவர்களைப் பார்க்கும் போது பாவமாக இருக்கும். உறவினர், நண்பர்கள், சுற்றத்தார் என்று ஒவ்வொருவீடாகச் சென்று, பயணம் சொல்லிவந்து அலுத்து விட்டாள் சிந்துஷா. 'கற்றவர்களுக்குச் சென்ற இடமெல்லாம்

சிறப்பு' என்பதற்கேற்ப அவளை எல்லோரும் மதிப்புக் கொடுக்கத் தகுதி உடையவளாக, அன்போடு உபசரித்ததைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கும் ஒருவிதப் பெருமிதமாகத் தான் இருந்தது.

பல்கலைக் கழக வாழ்க்கையின் முதல்நாள். புதிதாக வந்தவர்கள் களவெடுத்த திருடனைப்போல பதுங்கிப் பதுங்கித் திரிய, பழைய மாணவர்கள் 'ராக்கிங்' என்ற பெயரில் அவர்களை முற்றுகையிட்டு ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபட்டதும் சர்வ சாதாரணமான நிகழ்வாக இருந்தது.

“உன் பெயரென்ன? அடியே உன்னைத்தான். இவளுக்குத் தான் கற்புக்கரசி கண்ணகி என்ற நினைப்பு. வந்துவிட்டாளவை பெரிய படிப்புப் படிக்க.”

சிந்துஷாவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்ற ஒருவன், அவளைக் காட்டி மற்றவனுக்குச் சொல்கிறான். அவள் ஆத்திரத்தோடு முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“என்னடி முறைக்கிறாய்? பேரைத்தானே கேட்டனான். ஒழுங்காகச் சொன்னால் போச்சு.”

சமாதானத்துக்கு ஒத்து வருபவன் போல அவன் கொஞ்சம் இறங்கி வருகிறான்.

“சிந்துஷா” என்றபோது, “உஷா நீ எதைச் சிந்துவாயோ?” என அவன் கேலி செய்ய, இவள் ஒரு வெட்டு வெட்டிக்கொண்டு திரும்பினாள்.

“ஏய்! நில்லு. உனக்குத் தமிழ் கூடிப் போச்சு. இரண்டு நாளில உன்ர திமிரை அடக்கிறன் பார்.”

என்று அவன் கத்த, ஒரு கூட்டம் அவளைச் சுற்றிவளைத்துக்

கொள்கிறது. அவளுக்கு அழகையும் ஆத்திரமும் மேலிடுகிறது. இவர்களுக்கு முன் பயந்தவளாகக் காட்டக் கூடாது என்ற வைராக்கியம் அவளுக்குத் தோன்றியது. சிலர் அசிங்கமான வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்தார்கள். “நீங்கள் எல்லாம் மனுசர்களா? மிருகங்களா?” என்று நாலு கேள்வி கேட்க வேண்டும். திரைப்படக் கதாநாயகிகளைப் போன்று கன்னத்தில் மாறிமாறி அறைய வேண்டும் போல அவளுக்கும் கைகள் பரபரத்தன.

“இப்ப என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“எதுவும் செய்வோம்.....”

அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது ஒருவன் இடையில் வந்து புகுந்து கொண்டு,

“டேய் விடுங்கோடா!”

கூட்டத்திலிருந்த ஒருவனைச், சமாதானத் தூதுவன் போல, சற்று தூரத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் ஏதோ இரகசியம் சொல்கிறான்.

“அரவிந்தனுக்காகப் பேசாமல் போறம்.”

கூட்டம் கலைந்து போக, பாஞ்சாலியைத் துகிலுரிந்தபோது ஆபத்பாந்தவனாக வந்து கைகொடுத்த பரந்தாமனின் செயலைச் செய்துவிட்ட பெருமிதத்தோடு, ஒரு புன்சிரிப்புடன் அவள் முன்னால் அரவிந்தன் நின்றான். அவன் மீதும் அவளுக்குக் கோபந்தான் ஏற்பட்டது. அவளைப் பற்றிய தகவல்களைப் பெறும் நோக்கோடு பல கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்துத் தரவுகளைப் பெற்றுக் கொண்டுவிட்டான். மேற்கொண்டு கேட்பதற்கு எதுவுமில்லாத மாதிரி அவன் நிற்க அவளும் மௌனமாக நின்றாள்.

“இவர்கள் இப்படித்தான். கொஞ்ச நாளைக்குச் சும்மா வெருட்டுவார்கள். பயப்படாதேங்கோ. நான் வாறன்.”

அவன் போவதையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் சிந்துஷா. பெற்றோரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் அடங்கி, தேவைப்படும் நேரத்தில் தேவைப்படும் அன்பையோ அரவணைப்பையோ காணாது வளர்ந்த சிந்துஷாவுக்குப் பல்கலைக் கழக வாழ்க்கை பல புதுமையான அனுபவங்களைத் தந்தது. ‘ராக்கிங்’ வேளையில் கைகொடுத்த அரவிந்தன் அவளோடு உரிமையும் அக்கறையும் கொண்டவனாகப் பழகத் தொடங்கினான். “சிந்து முகம் ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கு? சாப்பிடவில்லையா? ஏதாவது வாங்கித் தர வேண்டுமா?” என்று அவள் நலனில் அக்கறையுடன் நடந்த போது அவளால் தட்டிக்கழிக்கவும் முடியாத நிலை.

எப்படியாவது காலையில் வந்து தரிசனம் தந்து போகும் அரவிந்தனைத் திடீரென இரண்டு நாட்களாகக் காணாதது அவளுக்கும் என்னவோ போலிருந்தது. அவன் இருக்கும் அறையைத் தேடிக்கொண்டு போனாள் சிந்துஷா. தலைமாட்டில் இளநீர், ‘பிஸ்கட்’ பெட்டி, குளுக்கோஸ் கிடந்தன.

“அரவிந்தன்”

என்று மெதுவாகக் குரல் கொடுத்தாள்.

“ம் ம்

அனுங்கிக் கொண்டே கண்களைத் திறந்து பார்த்தான் அரவிந்தன். கைகள் எதையோ தேடின. வெறும் மேலைப் போர்ப்பதற்காக எதையோ தேடுகிறான் என்பது தெரிந்தது. கட்டிலின் அருகில் விழுந்திருந்த போர்வையை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“இருங்கோ. எனக்குச் சரியான காய்ச்சல்” என்றான்.

சிந்துஷா தன்னையும் அறியாமல் அவனது நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தான்.

“நெருப்பாய்க் கொதிக்கிறது. மருந்து எடுக்கேல்லையே?”

“எடுத்ததுதான். கொஞ்சமும் குறையுதில்லை. வாயெல்லாம் கசக்கிறது” என்று கூறிக்கொண்டே அவன் எழும்பி இருக்க முயற்சித்தான்.

“படுங்கோ அரவிந். ஏதாவது செய்து தரட்டுமா?”

“ஒன்றும் மனமில்லை” என்று சொல்லியபடி அவன் இருக்க முடியாமல் திரும்பவும் படுத்துக் கொண்டான். அரவிந்தன் தாய் தகப்பனைப் பிரிந்து வந்து, வருத்தத்தில் மெலிந்து கிடப்பதைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. ஒரு தாயின் பரிவும், சகோதர பாசமும் கொண்டவளாகத் தினந்தோறும் அவனைப் போய்ப் பார்த்துப் பராமரித்து வந்தாள்.

பத்துநாள் காய்ச்சலில் மெலிந்து உருக்குலைந்து போன அரவிந்தனுக்கு மீன் வாங்கி, மல்லி மிளகு அரைத்துக் கறிவைத்து, சுடச் சுடச் சோறும் கட்டி எடுத்துக் கொண்டுபோனாள் சிந்துஷா.

அவனது அறையில் தண்ணீர் சுடவைத்து, அவன் குளிப்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொடுத்தாள். ‘பாத்ரூ’மிலிருந்து புது மலர்ச்சியோடு வந்த அரவிந்தன், சிந்துஷாவின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு கொஞ்ச நேரம் அவளை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான். ‘பார்வைகள், ஒன்றையொன்று உண்ணவும் தலைப்பட உணர்வும் ஒன்றிட’ எனக் கம்பன் வார்த்தை வரம்புகளிற்கே கட்டுப்படாத போது இவர்களின் நிலை எம்மாத்திரம்?

“சிந்து உங்களை என் வாழ்விலேயிருந்து பிரிக்க முடியாதபடி என்னோடு நானாய்க் கலந்துவிட்டீர்களே.....”

‘சொல்லும்போதே கண்கள் என்னென்னவோ கதைகளைச் சொல்லத் துடித்தன. அந்தக் கணநேரத்தில் இருவரும் தம் வசமிழந்துபோய்

இதைத்தான் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை என்று சொல்லுவார்கள் என்பதை பின்னர்தான் இருவரும் உணர்ந்து கொண்டார்கள். குறிப்பிட்ட பருவம் வந்த பிறகு தனக்குத் தான் விதித்துக் கொள்ளும் கட்டுப்பாடுகள்தான் வலுவூட்டியனவாகின்றன. சிறுபிள்ளைத் தனமாகப் பின் விளைவுகளை எண்ணிப் பாராது நடந்துகொண்டதை நினைக்கும் போது, யார் யார் மீது குற்றம் சுமத்துவது? இருவருமே குற்றவாளிகள் தான்.

தப்புச் செய்தவன் தண்டனை பெறுவது போல அவளுக்குமே இக்கட்டான நிலை. அரவிந்தன் என்ன செய்வது? அவனைத்தான் அவள் கேட்க முடியும். அடுத்தவரின் காதில் பட்டால் பஞ்சில் பட்ட நெருப்பாய்..... நிலைமையே மாறிவிடும்.

‘குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக்கான ஆலோசனைகள் இலவசமாக வழங்கப்படும்.’ தொங்கிக் கொண்டிருந்த அறிவித்தலை வாசித்துக் கொண்டே அந்த வைத்தியசாலைக்குள் அரவிந்தனும் சிந்துஷாவும் புகுந்தனர். ‘கவுண்ட்’ரில் இருந்த பெண்களிடம் ‘டொக்ட்’ரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவள் ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள். அவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது போலும். சிங்கள மொழியில் இருக்கும்படி சொன்னார்கள். கருச்சிதைவு செய்வதற்குப் பலர் குடும்ப சமேதராக வந்திருந்தார்கள். அதில் சட்டப்படி, அவர்களைப் போல சட்டமில்லாதபடி எனப் பல வகையினர் அடங்கியிருந்தனர்.

சிந்துஷா படபடத்த மனத்துடன் அங்கிருப்பவர்களை நோட்டம் விட்டாள். தற்செயலாகத் திரும்பிப் பார்த்த போது, எங்கோ பழக்கப்பட்டது மாதிரி ஒரு முகம் அவளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த இடத்தில் அதுவும் பக்கத்தில் அரவிந்தனுடன் என்ன நினைப்பார்கள்? ‘எப்படியெல்லாம் கதை உருவாகுமோ?’ என உள்மனதில்

அவளுக்குப் பயம் ஏற்பட்டது.

“அம்மா இப்பவும் வேலைக்குப் போறவவே?”

அந்த ‘அன்ரி’ தன்னை இனங்கண்டு விட்டாள் என்பதை உணர்ந்தவளாகத் தீவிரமாக யோசித்தபோது, ‘அன்ரி’ அவளது தாயுடன் ஒன்றாக வேலைபார்த்துக் கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்னர்தான் வேறு இடத்திற்கு மாற்றலாகிப் போனது ஞாபகம் வந்தது.

“அன்ரி நீங்கள் இங்கே?” என்று அது தன்னிடம் கேட்கப்பட வேண்டிய கேள்வி என்பதால் தானாகவே முந்திக்கொண்டாள்.

“நான் டொக்டரைப் பார்க்க வந்தனான்” என்று ‘அன்ரி’ துணிவோடு பதில் சொல்கிறாள். சிந்துஷாவுக்கு அப்படிச் சொல்ல முடியாததினால்,

“நான் இங்கு வேலைசெய்யும் எனது ‘ப்றன்ட்’ ஒருத்தியைப் பார்க்க வந்தனான்.”

துணிந்து முழுப்பூசனிக்காயைச் சோற்றில் புதைப்பது போலப் பொய்யைச் சொல்கிறாள். ‘அன்ரி’ அதனைக் கேட்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“அம்மாவைக் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கோ.”

இவள் சரியென்று தலையசைக்க ‘அன்ரி’ வைத்திய சாலையை விட்டு வெளியேறினாள். தெரிந்து செய்த தப்பு, தெரியாமல் செய்த தப்பு எல்லாவற்றுக்கும் தண்டனை ஒன்றுதான். ஆனால் தப்புச் செய்தவர்கள் இருவரும் அந்த இடத்திற்கு வரவேண்டும் என்பது ஒரு நிபந்தனையாக இருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொருவரது முகத்திலும் கலவரமும் கேள்விக் குறியும் கலந்து கிடந்தது. கன்னி, கற்பு, தாய்மை என்றெல்லாம் பேசப்படும் சங்கதிகளை அர்த்தமற்றதாக்கிவிட்டு, இப்படியொரு துணிகரச் செயலுக்கு வந்திருப்பதும், அதனை அம்மாவின் சினேகிதி பார்த்துவிட்டுச் சென்றதும் உள்மனத்தில் அவளிற்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தாமல் இல்லை.

“சிந்து படிப்பு முடியமுதல் திருமணத்தை நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாது. இதைவிட வேறு வழியுமில்லை.....”

அரவிந்தனும் கருச்சிதைவு செய்ய வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தான். வேறு வழியில்லாததால் அவளும் அதற்கு உடன்பட்டாள்.

ஒரு தற்செயல் நிகழ்வாக நடந்த சம்பவத்தை மறந்திருந்தாள் சிந்துஷா. பல்கலைக்கழக வாழ்வின் இறுதிக் கட்டத்தில் இருந்தபோதுதான் அரவிந்தனின் உண்மையான சுயரூபம் வெளிப்படத் தொடங்கியது.

“சிந்து நீங்கள் மதம் மாற முடியாது என்று பிடிவாதமாக நிற்கிறீர்கள். வீட்டில் எங்கள் கலியாணத்துக்குப் பெரும் எதிர்ப்பாக இருக்கிறது”

என அடிக்கடி கூற ஆரம்பித்தான். திடீரென ஒருநாள் தலைமறைவாகிப் போனான். இறுதிப் பரீட்சையும் எழுதாமல் வெளிநாடு போய்விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தது. சிந்துஷா, தான் ஏமாற்றப்பட்டதாகவோ, தன் வாழ்க்கையை வீணடித்து விட்டதாகவோ சிந்திக்காது அசாதாரணத் துணிச்சலோடு இருப்பதைப் பார்த்தபோது அவளின் நண்பிகளுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

வாழ்க்கையின் தாற்பரியங்களை ஓரளவு அறிந்துகொண்ட திருப்தியோடு பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடித்துவிட்டு

அம்மாவுக்கு உதவியாக வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் சிந்துஷா.

திருமணப் பேச்சுக்கள் பல பக்கத்திலிருந்தும் வந்தது. அவள் வேலைக்குப் போவதை வீட்டிலும் விரும்பவில்லை. அவளுக்கும் ஆர்வமில்லாமல் இருந்தது. வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை ஒருவர் அவளை விரும்பித் திருமணம் முடித்துக் கூட்டிக்கொண்டு போவதெனப் பிடிவாதமாக நின்றதினால், திருமண ஏற்பாடுகள் தடல்புடலாக நடந்தன. பணம், படிப்பு. அழகு எல்லாம் இருந்ததினால் தனது தவறு கூட மூடி மறைக்கப்பட்டு விட்டது. இதனை ஒரு ஏழைப்பெண் செய்திருந்தால், என்றோ இயமனிடம் சரணடைந்திருக்க வேண்டும். உலகின் ஓரவஞ்சனையான தீர்ப்பு இதுதான் என எண்ணினாள் சிந்துஷா.

‘நீயில்லையேல் நானில்லை’ என்று சொன்னவன் அதே வார்த்தைகளால் இன்னொரு பெண்ணை ஏமாற்றப் போகிறான். நான் மட்டும் ஏன் தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும்? ஏன் விலகிப் போன அவனுக்காகத் தவமிருக்க வேண்டும்? இவையெல்லாம் அர்த்தமற்றவை என நினைத்துத் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்து விட்டாள்.

மணவறையில் மாப்பிள்ளை அருகிலே சிந்துஷா இருந்தபடி, சம்பிரதாயமா? சடங்கா? என்று தெரியாத சில செயல்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தாள். மங்கள வாத்திய ஒலி, ஐயர் மூச்சு விடாது சொல்லும் மந்திரங்களின் ஒலி, அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த குறியீட்டுப் பொருட்கள் அனைத்தும் புனிதமானவையா? அல்லது ஒரு கொள்வனவும் கொடுப்பனவும் போன்ற விற்பனையா? என அவள் சிந்தித்த போது, ஓமத்தீயில் இருந்து வந்த புகை அவளின் கண்களில் நீரை நிறைக்கிறது. ‘கெட்டி மேளம் கெட்டி மேளம்’ என்று ஐயர் குரல் கொடுத்தபடி மந்திரத்தை உச்சரிக்கிறார். சிந்துஷாவின் கழுத்தில் தாலி கட்டப்பட்டு விட்டது. ஒப்பந்தம் ஒன்றில் முத்திரை குத்திக் கைச்சாத்திட்டது போன்ற உணர்வுதான் அவளுக்குத் தோன்றியது.

நான் பேச நினைப்பதெல்லாம் . . .

ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஒரு காவியமாக விளங்குகின்றாள். நாடகத்திற்காக வேடம் போட்டு வரும் ஒரு நடிகை போலத்தான் வீட்டு வாசலுக்கு வெளியே காலடியெடுத்து வைக்கும் பெண்களின் நிலையும் உள்ளது. புதைந்து கிடக்கும் சோகங்களைக் கிளறும்போது திடுக்கிடவும், திகைக்கவும் செய்யும் சங்கதிகள் எவ்வளவோ உள்ளன. சமுதாயத்தின் போலித்தனமான சம்பிரதாய வேலிகளுக்குள் சிறைப்படுத்தப்பட்ட பெண்கள் அதிலிருந்து விடுபடத் துடித்து வெளியேறியவர்கள் விமர்சனத்திற்கப்பாற்பட்டவர்களாகவும், வெளி வர முடியாமல் சிக்குப்பட்டுத் தம்மைத் தாம் காயப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவர்களாகவும், ஏதோ நடக்கட்டும் என்று மௌனமாக இருப்பவர்களாகவும் வகைப்படுத்திப் பார்க்கலாம். விமர்சிக்க மட்டும் உரிமை கொண்டாடும் சமுதாயம் ஏன் விடிவைக் கூறுவதற்குத் தயங்க வேண்டும். சமுதாயத்தின் அனுதாபத்திற்கும், அதன் பாராட்டுதல்களுக்காகவும் எத்தனை இன்னல்களை பெண் எதிர்நோக்குகின்றாள் என்பது தெரியுமா? கிராமங்களிலே உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்து மெழுகுதிரியாகச் சுடர் விடும் பெண்கள் உருகி உருகி உருக் குலைந்து போகும் நிலை மாற வேண்டும். ஒவ்வொருவரது அனுபவங்களையும் கேட்கும் போது என் உள்ளம் அவர்களுக்காக ஒரு விடிவைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் துடிக்கும். இதன் பிரதிபலிப்பாகவே சில கதைகளை நான் படைத்துள்ளேன். என் கதைகள் உயிர்த்துடிப்பானவை. ஏனென்றால் பெயர்கள் மட்டும் தான் கற்பனையாக இருக்கும். ஆனால் அதன் கரு உண்மையானது.

எனது கதைகளில் உயிரோட்டம் தெரிவதாகச் சிலரும் எனது துணிச்சலுக்காகப் பலரும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அது என்னிடம் வளர வேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்படுகிறேன். ஒவ்வொரு பெண் எழுத்தாளரிடமும் தந்துணிவு எழுத்துக்களில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். எழுதிச் செல்லும் விதியின் கைகளால், எழுதி எழுதி மேற்செல்லும் எங்கள் கரங்கள் என்று கூறிக்கொண்டு, இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அணிந்துரை தந்த திரு. சு. வில்வரத்தினம் அவர்களுக்கும், கணனி வடிவமைத்துத் தந்த எனது கணவர் திரு. செ. சீதரன் அவர்களுக்கும், சிறந்த முறையில் அச்சமைத்துத் தந்த பேஜ் செட்டர்ஸ் நிறுவனத்துக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டவளாவேன்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள சில கதைகள் ஞானம், தினக்கதிர் போன்றவற்றில் பிரசுரிக்கப்பட்டவை. கன்னியாதானம் என்ற சிறுகதை மூலம் மரபை மாற்றிவிட்டேன் என்று என்மீது குறை காண வேண்டாம். மனிதாபிமானத்தோடு சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

ராணி சீதரன்

136, மத்திய வீதி,
திருகோணமலை.